

ดนตรีกบฏไอริชและแนวคิดสาธารณรัฐนิยม ในยุคการปฏิวัติไอร์แลนด์ (1916-1923)

ณัฐกาญจน์ พรหมจันทร์ตา*

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งเน้นศึกษา “แนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริช” (Irish republicanism) โดยใช้บทเพลงกบฏไอริช (Irish rebel songs) เป็นสื่อหลักในการวิเคราะห์และทำความเข้าใจต่อแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริชในหมู่ผู้เรียกร้องเอกราชในไอร์แลนด์ที่แบ่งบานขึ้นระหว่างปี 1916-1923 ซึ่งเกิดขึ้นท่ามกลางกระแสจากสงครามโลกครั้งที่ 1 จนนำไปสู่การลุกฮือของฝ่ายสาธารณรัฐนิยมในปี 1916 จากการศึกษาพบว่าดนตรีกบฏไอริชที่แต่งขึ้นจากช่วงเหตุการณ์ในไอร์แลนด์ระหว่างปี 1916-1923 ได้มีส่วนสำคัญต่อการนำเสนอแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริชที่เรียกร้องให้ไอร์แลนด์ทั้งแผ่นดินเป็นเอกราชจากสหราชอาณาจักรโดยสมบูรณ์ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้ดำเนินไปตลอดศตวรรษที่ 20 โดยเน้นการเคลื่อนไหวทั้งทางการเมืองและการนำเสนออัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมประจำเชื้อชาติที่ได้รับการสนับสนุนและแพร่กระจายอย่างกว้างขวางต่อชาวไอริชผู้เรียกร้องเอกราช ทั้งยังมีการดำเนินกิจกรรมโดยวิธีการต่างๆ ทั้งแบบวิธีทางการเมืองหรือใช้ความรุนแรงในการต่อต้านอำนาจ เช่นเดียวกับดนตรีที่เป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญในการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ทางการเมืองอย่างมีอัตลักษณ์ โดยบทเพลงและดนตรีกบฏไอริชเหล่านี้สะท้อนถึงแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริชจากการนำเสนอถึงเหตุการณ์สำคัญ วีรกรรม การต่อสู้เพื่อเอกราชและการสรรเสริญต่อผู้วายชนม์ชาวไอริช ซึ่งเพลงกลุ่มดังกล่าวยังถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในหมู่นักชาตินิยมหลังสิ้นสุดสงครามกลางเมืองในปี 1923 จนมีการยกระดับให้เป็นหนึ่งในวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลและการยอมรับต่อดนตรีในกระแสวัฒนธรรมประชานิยมของโลกปัจจุบัน

คำสำคัญ: เพลงกบฏไอริช, สาธารณรัฐนิยมไอริช, ยุคการปฏิวัติไอร์แลนด์

* สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. 2568

บทนำ: ไอร์แลนด์ก่อนสาธารณรัฐนิยมถือกำเนิด

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ประเทศที่ปกครองภายใต้ระบอบกษัตริย์ในยุโรปได้เผชิญหน้ากับกระแสทางการเมืองที่ผันผวนอย่างรุนแรงทั้งจากพื้นที่อาณานิคมในดินแดนโลกใหม่และในยุโรป “การปฏิวัติอเมริกา” และ “การปฏิวัติฝรั่งเศส” ได้สร้างปรากฏการณ์และพลวัตทางความคิดรูปแบบใหม่ซึ่งเป็นแนวคิดการปกครองที่ตัดขาดอำนาจของกษัตริย์และนำประชาชนผู้ซึ่งเป็นพลเมืองหลักของรัฐเป็นผู้กำหนดชะตากรรมร่วมกันบนการปกครองที่เรียกว่า “สาธารณรัฐ” โดยแนวคิดนี้ได้แพร่กระจายไปยังทุกประเทศทั้งบนทวีปยุโรปจวบจนพื้นที่อาณานิคมทั่วทวีปอเมริกา ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่มีการเคลื่อนไหวทางการเมืองในหมู่ประชาชนบนอาณาจักรหรือจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่เหล่านั้น

เช่นเดียวกับอังกฤษที่มีพัฒนาการทางการเมืองในระบอบรัฐสภาโดยใช้ระบบ 2 สภาคือ สภาสมาชิกที่ปกครองร่วมกับสภาขุนนาง ซึ่งมีหน้าที่ร่วมกันบริหารกิจการและปกครองทั้งส่วนในแผ่นดินอังกฤษและพื้นที่อาณานิคมนอกดินแดน ตลอดสมัยที่อังกฤษสามารถปกครองแผ่นดินได้ทั้งประเทศก็ประสบความสำเร็จในการบริหารทั้งจากกษัตริย์หรือสภาเอง จึงทำให้อังกฤษกลายเป็นมหาอำนาจที่ถือว่าอยู่เหนือที่สุดทั้งในยุโรปหรือทั่วโลก แต่กลับกันที่รัฐและประเทศที่เป็นมหาอำนาจจำต้องขจัดกับเหล่าปัญหาที่มักปรากฏขึ้นบนการปกครอง ซึ่ง “ไอร์แลนด์” นั้นคือหนึ่งในปัญหาที่ปรากฏขึ้นโดยตลอดของทุกสมัย ตั้งแต่การเข้ามาสู่แผ่นดินของพวกนอร์มัน (Normans) ในช่วงศตวรรษที่ 10 จวบจนอังกฤษได้กลายเป็นหนึ่งในรัฐยุโรปที่มีอำนาจระดับต้นของโลก ซึ่ง “ชาวไอริช” (Irish) หรือชนชาติพันธุ์ดั้งเดิมที่อาศัยบนเกาะไอร์แลนด์ตั้งแต่ที่พวกเขายังเป็นชนเผ่า “เคลท์” (Celt) จนถึงสมัยที่อำนาจการปกครองของอังกฤษได้เข้าครอบครองพื้นที่ในอำนาจแทนผู้นำท้องถิ่นเดิม การปกครองที่มีการกดขี่ข่มเหงและการที่ชาวไอริชถูกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม ก่อให้เกิดความไม่พอใจถึงขั้นการใช้กำลังตอบโต้และต่อต้าน ในระยะแรกการปกครองภายใต้อำนาจของอังกฤษที่เลือกปฏิบัติต่อชาวไอริชที่ดำเนินอย่างยาวนาน ทำให้การกบฏกลายเป็นสิ่งที่อังกฤษไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 จนถึงศตวรรษที่ 19 แต่ก็สามารถรับมือกับปัญหานี้และยุติด้วยการปราบปรามลงอย่างทันที ดังเช่น สงคราม 9 ปีบนแผ่นดินไอร์แลนด์ (Nine Years' War, 1593-1603) ในรัชสมัยสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 1 (Elizabeth I) แห่งราชวงศ์ทิวดอร์ ต่อมาเมื่อเข้ารัชสมัยของกษัตริย์เจมส์ที่ 1 (James I) ทรงได้ประกาศนโยบาย Plantations of Ireland ที่ทำให้ชาวอังกฤษและชาวสก็อตซึ่งเป็นผู้ที่นับถือโปรเตสแตนต์โดยส่วนมากนั้นได้เข้าไปก่อตั้งนิคมใหม่บนไอร์แลนด์ ส่งผลกระทบต่อชาวไอริชที่เป็นคาทอลิกในเรื่องที่ดินที่ควรจะเป็นสิทธิของชาวไอริชโดยชอบธรรม ตามมาด้วยชัยชนะในสงครามกลางเมือง (English civil war, 1642-1651) ของฝ่ายพิวริตัน (Puritan) ที่เป็นชนวนแห่งความไม่พอใจของกลุ่มคนและชนชาติที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกต่ออำนาจจากกษัตริย์และรัฐสภาอังกฤษซึ่งเป็นผู้ที่นับถือในนิกายโปรเตสแตนต์ ก่อเกิดเป็นความรุนแรงที่ยกระดับกลายเป็นสงครามศาสนาที่

ดำเนินในศตวรรษที่ 16 จนถึงศตวรรษที่ 18 โดยการต่อต้านทั้งจากขุนนางในพื้นที่ปกครองของตนที่ร่วมตัวกันเป็นสมาคมทางศาสนา (Irish Catholic Confederation) หรือเหตุการณ์ปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ในปี ค.ศ. 1688 (Glorious Revolution) ที่นำไปสู่การถอดถอนอำนาจของกษัตริย์เจมส์ที่ 2 (James II) (พระราชตำแหน่งร่วมคือ “กษัตริย์แห่งสกอตแลนด์”) ออกจากบัลลังก์เพราะทรงขัดแย้งกับรัฐสภาอังกฤษในเรื่องพระราชอำนาจและจากการที่ทรงนับถือนิกายคาทอลิกอย่างเปิดเผยรัฐสภาจึงได้อัญเชิญนำวิลเลียมแห่งออเรนจ์ขึ้นรับพระบรมราชาภิเษกเป็นกษัตริย์แห่งอังกฤษแทน จนนำไปสู่สงครามสืบราชบัลลังก์โดยกลุ่มคนที่ปฏิเสธความชอบธรรมของการปฏิวัติโดยรัฐสภาอังกฤษทั้งที่เป็นชาวอังกฤษ ชาวสก็อต และชาวไอริชที่ภักดีต่อกษัตริย์เจมส์ที่ 2 ได้ก่อลุกฮือเพื่อทวงคืนพระราชอำนาจแก่พระองค์ในนาม “แจกเคอไบต์” (Jacobite) แม้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแนวคิดสาธารณรัฐ แต่กลับสร้างพลวัตทางการเมืองให้แก่พื้นที่ในไอร์แลนด์ที่ต้องการเป็นอิสระจากการปกครองของอังกฤษในช่วงเวลาที่แนวคิดสาธารณรัฐยังไม่ถูกกล่าวถึงและเป็นที่รู้จักบนหมู่เกาะบริเตนได้มากนัก

ต่อมาเมื่อกระแสการปฏิวัติจากอเมริกา (ค.ศ.1755) และฝรั่งเศส (ค.ศ.1789) ได้เริ่มต้นขึ้น ก็ถือเป็นพลวัตสำคัญที่จุดประกายสำนึกทางความคิดของพลเมืองที่คาดหวังกับการเปลี่ยนแปลงทั้งทางสังคมและการเมือง โดยเฉพาะกับดินแดนอย่างไอร์แลนด์ที่มีความแตกต่างทั้งในเชิงศาสนาและเชื้อชาติที่ตรงกันข้ามอย่างสุดขั้ว ซึ่งอำนาจการปกครองและบริหารทั้งหมดถูกผูกมัดกับอำนาจของไว้เพียงด้านเดียวนั้นกำลังถูกท้าทายโดยชนชาติหนึ่งที่ไม่ต้องการเป็นส่วนร่วมภายใต้เครือจักรภพอังกฤษไอร์แลนด์ ความโกรธแค้นที่ได้รับจากการถูกกดขี่และเอารัดเอาเปรียบในผลประโยชน์ที่ถูกช่วงชิงได้ปะทุขึ้น อังกฤษเองจะได้รับผลกระทบจากการลุกฮือครั้งใหม่บนไอร์แลนด์ นำไปสู่การก่อกบฏในปี 1798 (Irish rebellion of 1798)¹ ซึ่งเป็นวิกฤตการณ์ครั้งใหม่บนหมู่เกาะบริเตนที่เกิดขึ้นภายใต้แนวคิด “สาธารณรัฐนิยมไอริช”² มีความมุ่งหวังเพื่อนำไอร์แลนด์ไปสู่เอกราช เป็นอิสระจากอังกฤษโดยสมบูรณ์ และปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่ชาวไอริชเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยแนวคิดดังกล่าวได้ขยายกว้างในชาวไอริชที่ต้องการเป็นเอกราชจากอังกฤษในตลอดหลายศตวรรษต่อมา โดยกลุ่มผู้เรียกร้องเอกราชได้ใช้กลวิธีต่าง ๆ ตั้งแต่วิธีการทางการเมืองไปจนการใช้ความรุนแรงเข้าต่อสู้กับอำนาจในเวลาเดียวกัน ทั้งยังรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเองในฐานะอัตลักษณ์สำคัญในการสร้างสำนึกในเชื้อชาติของตน

¹ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, (Osprey publishing, 2006), 16.

² *Ibid*, 9.

จุดเริ่มต้นของสาธารณรัฐนิยมไอริช

ในปี 1791 กลุ่มปัญญาชนและนักการเมืองผู้นิยมแนวคิดสาธารณรัฐ ได้รวมตัวกันเพื่อก่อตั้งองค์กรในนาม “Society of United Irishmen”³ หลังความสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติอเมริกา โดยมีชาวไอริชบนแผ่นดินดั้งเดิมและชาวอังกฤษที่พำนักอาศัยในไอร์แลนด์ร่วมมือในการปฏิรูปสังคมและการเมืองในไอร์แลนด์ภายใต้อุดมการณ์สำคัญคือการนำไอร์แลนด์แยกออกจากการปกครองของอังกฤษที่ดำเนินอย่างยาวนานและจัดตั้งรัฐบาลอิสระที่มีความเป็นประชาธิปไตยโดยไม่จำกัดการมีอำนาจเพียงแค่มุขมนตรีหรือศาสนาใดๆ บุคคลที่มีส่วนสำคัญในองค์กรได้แก่ Theobald Wolfe Tone, Thomas Russell, Henry Joy McCracken, James Napper Tandy และ Samuel Neilson จนถึงปี 1798 เหล่านักปฏิวัติในองค์กร Society of United Irishmen พร้อมทั้งกองกำลังอาสาสมัคร (ตามแกนนำผู้เข้าร่วมจากแต่ละมณฑล) และกองกำลังฝ่ายฝรั่งเศสที่ให้การสนับสนุนการปฏิวัติได้เข้าต่อสู้กับกองกำลังอังกฤษ แต่ก็ได้รับความพ่ายแพ้ทำให้บุคคลสำคัญอย่าง Theobald Wolfe Tone ได้ถูกจับกุมเพื่อตัดสินในคดีความที่ตนก่อ แต่เขาก็ล้มเสียชีวิตอย่างไม่ทราบสาเหตุภายในเรือนจำ การเสียชีวิตทำให้เขาถูกยกย่องว่าเป็น “บิดาแห่งสาธารณรัฐนิยมของชาวไอริช” บนหน้าประวัติศาสตร์แห่งชาติ และแม้ว่าการก่อกบฏในปี 1798 นั้นจะล้มเหลว แต่ผู้นำผู้อุทิศตนเพื่อการปลดแอกตนเองจากอังกฤษยังคงดำเนินต่อไป ต่อมาในทศวรรษในปี 1840 เกิดขบวนการ Young Ireland ที่พยายามก่อกบฏในปี 1848 แต่กลับล้มเหลว ต่อมาได้เกิดขบวนการใหม่อย่าง Irish Republican Brotherhood (IRB)⁴ ก่อตั้งในฐานะองค์กรใต้ดินที่ยังคงเน้นการเคลื่อนไหวทางการเมืองในไอร์แลนด์ต่อ ขณะเดียวกันที่สหรัฐอเมริกาที่ผู้อพยพชาวไอริช(รวมถึงกลุ่มสาธารณรัฐนิยมบางส่วน) ได้ก่อตั้งองค์กรสาขาย่อยอย่าง Fenian Brotherhood ที่ทำการปล้นสะดมในแคนาดา⁵ ลอบสังหารเจ้าหน้าที่ระดับสำคัญและก่อวินาศกรรม (ลอบวางระเบิด) กลางกรุงลอนดอน⁶ ร่วมกับองค์กรสาขาหลัก โดยขบวนการนี้ปฏิบัติการก่อความไม่สงบไปตลอดศตวรรษที่ 19 แม้ทางรัฐบาลอังกฤษพยายามจัดการกับ “ปัญหา” อันเรื้อรังนี้ทันที

อย่างไรก็ตามขบวนการเพื่อกอบกู้เอกราชของชาวไอริชนั้นยังไม่ถูกกำจัดอย่างสูญสิ้น แต่ยังคงดำเนินการเรียกร้องเอกราชต่อไปจนกว่าอังกฤษที่สถานะคือผู้ปกครอง

³ *Ibid*, 16.

⁴ The Editors of Encyclopedia Britannica, “Fenian,” Encyclopedia Britannica, May 19, 2022. accessed January 27, 2025, <https://www.britannica.com/topic/Fenians>.

⁵ John R. Grodzinski, “Fenian raids”, Encyclopedia Britannica, October 07, 2016, accessed August 11, 2025, <https://www.britannica.com/event/Fenian-raids>.

⁶ Richard Kirkland, “‘A Secret, Melodramatic Sort of Conspiracy’: The Disreputable Legacies of Fenian Violence in Nineteenth-Century London,” *The London Journal* 45, no.1 (2009): 39-52.

ของไอร์แลนด์นั้นจะทำให้การยอมรับในด้านสิทธิในทางการเมืองจนถึงการได้รับอิสรภาพ ซึ่ง จะกลายเป็นโอกาสสำคัญในการลุกฮือและชักนำให้พลเมืองชาวไอริชทุกคนทั้งใน ไอร์แลนด์หรือจากทุกพื้นที่ในโลกนั้นให้ตื่นรู้และตระหนักถึงการแสวงหาอิสรภาพให้แก่ตน โดยกลวิธีที่ตนเองมีไม่ว่าจะมุ่งเน้นในเชิงสันติวิธีหรือก่อความไม่สงบเพื่อทวงคืนสิทธิของ ชาวไอริชที่ถูกแย่งชิงไปจากผลของพระราชบัญญัติสหภาพ ค.ศ. 1800 (Acts of Union 1800) และเหตุทุกภิกขภัยครั้งใหญ่ในไอร์แลนด์ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ที่ได้กลายเป็น ความทรงจำที่เลวร้ายในหน้าประวัติศาสตร์ของทั้งอังกฤษและไอร์แลนด์

วัฒนธรรมการเมืองในแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริช

สิ่งที่ชาวไอริชพึงกระทำคือการต่อสู้เพื่อความเป็นอิสระและการปกครองตนเอง ของชาวไอริชจากอังกฤษ โดยมีลักษณะสำคัญในการยึดมั่นในอุดมการณ์สาธารณรัฐที่มี ความเสมอภาคและประชาธิปไตย การเคลื่อนไหวนี้มักจะเน้นการต่อต้านการแบ่งแยกใน สังคมและการส่งเสริมอัตลักษณ์ชาติไอริช รวมถึงการต่อสู้เพื่อความยุติธรรมทางสังคมโดย มีประชาชนเป็นจำนวนหลักเข้าร่วม และผู้ที่ดำเนินการให้แนวคิดดังกล่าวนี้ก้าวหน้าเป็น เหล่าปัญญาชนและนักการเมืองเป็นผู้คอยควบคุม การขับเคลื่อนการเรียกร้องเอกราชโดย อาศัยกลวิธีทั้งในเชิงการเมืองหรือการใช้ความรุนแรงนั้น จึงเป็นวิธีการหลักที่จะนำชาว ไอริชปลดแอกพวกเขาเองให้ออกจากสภาวะภายใต้อำนาจของอังกฤษให้พ้นไป

ขณะเดียวกันที่วัฒนธรรมที่ชาวไอริชได้สร้างขึ้นนั้นก็กลายเป็นสิ่งสำคัญในการ สร้างอัตลักษณ์ของตนให้เกิดความเป็น “หนึ่งเดียว” ในเชื้อชาติและภาษาของตนและ ปรากฏความแตกต่างที่สามารถแบ่งแยกความคล้ายคลึงจากวัฒนธรรมของอังกฤษอย่าง ชัดเจน ดังเช่นศิลปะ ดนตรี กีฬาหรือแม้แต่ภาษา โดยสิ่งเหล่านี้เกิดจากผลของการฟื้นฟู ทางวัฒนธรรมที่เริ่มต้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงต้นศตวรรษที่ 20 ซึ่งจะเกิด วิกฤตการณ์ทางการเมืองและลุกลามกลายเป็นสงครามต่อไปซึ่งแม้จะเคยใช้วิธีการรุนแรง ในอดีต แต่ปัจจุบันก็ได้พัฒนาไปสู่การต่อสู้ในกรอบของการเจรจาทางการเมืองและการ สร้างสันติภาพในพื้นที่

สาธารณรัฐนิยมก่อนการการกบฏในสปีดาร์ฮีสเตอร์

นับตลอดศตวรรษที่ 19 จนถึงต้นศตวรรษที่ 20 ไอร์แลนด์ยังอยู่ภายใต้การ ปกครองของอังกฤษ หลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติสหภาพ ค.ศ. 1800 (Acts of Union 1800) มีผลให้ไอร์แลนด์ซึ่งเดิมมีฐานะเป็นรัฐร่วมประมุขนั้นถูกยุบสลายและผนวก เข้าร่วมสหภาพเดียวกับอังกฤษภายใต้ชื่อ “สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์” (United Kingdom of Great Britain and Ireland) การบริหารจากรัฐบาลหลักรวมศูนย์ที่ กรุงลอนดอน ประกอบกับนโยบายที่ลิดรอนสิทธิและกีดกันชาวไอริชผู้นับถือคาทอลิก ทำให้สภาวะทางสังคมในช่วงเวลาดังกล่าวได้ประสบกับปัญหาที่ดินทำกินที่ถูกยึดให้อยู่

ภายใต้กรรมสิทธิ์ของผู้ครอบครองทั้งจากผู้มีทรัพย์สินชาวอังกฤษและสกอตแลนด์⁷ ชาวไอริชผู้เป็นชนชาติที่อาศัยในพื้นที่เดิมต้องสูญเสียที่ดินในการกสิกรรมหรือการปศุสัตว์ได้ ยกเว้นเพียงมันฝรั่งที่เป็นพืชเพียงไม่กี่อย่างที่สามารถเพาะปลูกเพื่อใช้เป็นอาหารยังชีพแก่ตนและครัวเรือนได้ แต่เมื่อเกิดโรคระบาดในมันฝรั่งส่งผลให้ผู้เสียชีวิตจากภาวะอดอยากและขาดอาหาร ซึ่งทำให้สัดส่วนของประชากรชาวไอริชลดลงจากภัยอดอยากกลายเป็นทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ในไอร์แลนด์ (Great Famine, 1845-1852) และนำไปสู่การอพยพผู้ต่างดินแดน⁸ แต่กระนั้นภัยพิบัตินี้ได้จุดกระแสความเกลียดชังต่ออังกฤษและองค์กรใหม่ที่ได้ออกตั้งหลังความพ่ายแพ้จากการก่อกบฏในปี 1798 ก็ยังคงปฏิบัติภารกิจเพื่อปลดแอกไอร์แลนด์ต่อไป ซึ่งเป็นเพียงขบวนการลับใต้ดินโดยเหล่าปัญญาชนและนักคิดที่ร่วมก่อตั้งเพื่อเผยแพร่แนวความคิดในระยะแรกเริ่ม แต่ในเชิงความคิดสำหรับประชาชนกลับไร้ซึ่งทัศนคติทางความคิดในการแสวงหาเอกราชให้กลายเป็นรัฐชาติอิสระแก่ไอร์แลนด์ อันเป็นผลจากการครอบงำในการปกครองของอังกฤษ ด้วยเหตุผลนี้ทำให้กลุ่มคนผู้ที่ฝักใฝ่นิยมเอกราชอย่าง Irish Republican Brotherhood (IRB) ยังคงดำเนินการต่อไปอย่างลึกลับเพื่อคอยระวังไม่ให้เจ้าหน้าที่ทางการรักษาความสงบหรือหน่วยงานราชการลับต้องเข้าจับกุมและยุติบทบาทของพวกเขา

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1912 พรรครัฐสภาไอริชที่มีสมาชิกอยู่ในที่หนึ่งของสภาสามัญชน (House of Common) ภายใต้การนำของ John Redmond นั้นได้เสนอร่างกฎหมายการปกครองตนเอง (Home Rule) เป็นร่างกฎหมายเพื่อจัดตั้งรัฐสภาไอริชอิสระเพื่อควบคุมกิจการและมีอำนาจบริหารภายในไอร์แลนด์ภายใต้สหราชอาณาจักร⁹ ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยชาวไอริชเป็นส่วนใหญ่และได้รับการอนุมัติในครั้งที่ 3 หลังจากเคยยื่นไปแล้ว 2 ครั้งในศตวรรษที่ 19 แต่ถูกยับยั้งโดยสภาขุนนาง อย่างไรก็ตามก็ผู้อาศัยในมณฑลอัลสเตอร์ (บริเวณที่ต่อมาคือไอร์แลนด์เหนือในปัจจุบัน) ไม่ยอมรับเพราะต้องการอยู่ในสหราชอาณาจักรต่อไป (เป็นคนที่มิเชื่อสายอังกฤษหรือสกอตอาศัยอยู่) จึงได้ร่วมจัดพันธัญญาและก่อตั้งกองกำลังติดอาวุธของตนในนาม “กองกำลังอาสาสมัครอัลสเตอร์” (Ulster Volunteer Force)¹⁰ เพื่อตอบโต้ร่างกฎหมายดังกล่าว ซึ่งได้สร้างความไม่พอใจต่อประชาชนทั่วทั้งไอร์แลนด์และโดยเฉพาะกับองค์กร IRB ขณะเดียวกันที่ความขัดแย้งกำลังก่อตัว เหล่าปัญญาชน เจ้าหน้าที่ทางราชการ นักการเมืองหรือแม้แต่นักกีเเองต่างก็

⁷ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922* (Osprey publishing, 2006), 16.

⁸ Joel Mokyr, “Great Famine”, *Encyclopedia Britannica*, Feb 13, 2025, accessed January 25, 2025, <https://www.britannica.com/event/Great-Famine-Irish-history>.

⁹ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, 24-26.

¹⁰ *Ibid*, 24-26.

ร่วมกันก่อตั้งองค์กรทางการเมืองเป็นกลุ่มเฉพาะตนเองอย่างเปิดเผยบนพื้นที่สาธารณะ ภายใต้แนวคิดเดียวกันคือการปลดแอกไอร์แลนด์ให้เป็นเอกราช ดังเช่น “กองกำลังอาสาสมัครไอริช” (Irish Volunteer Force)¹¹ ที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อกองกำลังพิทักษ์มาตุภูมิประจำการในไอร์แลนด์ อีกองค์กรที่สำคัญแก่การสร้างสาธารณรัฐไอริชขึ้นได้แก่ พรรค Irish Socialist Republican Party ได้ก่อตั้งกองกำลังพลเมืองไอริช (Irish Citizen Army) จากการรวบรวมพลเมืองและกลุ่มผู้ใช้แรงงานเข้าเป็นอาสาสมัคร และองค์กรสตรี Cumann na mBan ซึ่งเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นในปี 1914 ซึ่งสมาชิกในองค์กรเป็นกลุ่มผู้หญิงชาวไอริชที่มีบทบาทสำคัญในช่วงการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของไอร์แลนด์¹² ซึ่งเดิมแล้ว การเข้าร่วมในกิจกรรมการต่อสู้ทางการเมืองและการทหารมักจะเป็นสิ่งที่ไม่สมควรแก่ผู้หญิง แต่สำหรับ Cumann na mBan ทำให้ผู้หญิงสามารถมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในฐานะสมาชิกที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียกร้องอิสรภาพ โดยไม่จำกัดบทบาทแค่การสนับสนุนกำลังพลจากแนวหลัง¹³ เป็นต้น อย่างไรก็ตามกองกำลังติดอาวุธที่ก่อตั้งขึ้นทั้งโดยอัลสเตอร์หรือโดยไอริชก็ตาม ภายใต้ความแตกแยกทางศาสนาและเชื้อชาติที่ยังไม่ปะทุขึ้นนั้นไม่อาจถึงจุดแตกหักครั้งใหญ่นัก เนื่องจากสภาวะสงครามที่มีการสู้รบตามแนวหน้าในยุโรปตะวันตกยังคงดำเนินต่อไป

ผู้นิยมแนวคิดสาธารณรัฐนิยมในฐานะนักฟื้นฟูทางวัฒนธรรม

The Gaelic League (ภาษาเกลิค: Conradh na Gaeilge) ก่อตั้งขึ้นที่เมืองดับลิน ในปี 1893 โดยสันนิบาตมีบทบาทสำคัญในชีวิตทางวัฒนธรรมและการเมืองของไอร์แลนด์ ในช่วงเวลาที่อังกฤษปกครองอาณานิคมอย่างเข้มข้น วัตถุประสงค์หลักของสันนิบาตคือการส่งเสริมและรักษาภาษาและวัฒนธรรมไอริชให้เป็นวัฒนธรรมหลักของชาวไอริชมากกว่าอิทธิพลจากวัฒนธรรมอังกฤษ โดยสาเหตุสำคัญของการฟื้นฟูและปฏิรูปวัฒนธรรม เนื่องมาจากการปกครองของอังกฤษมาหลายศตวรรษ นอกเหนือจากการผนวกไอร์แลนด์ให้เป็นส่วนหนึ่งของอังกฤษแล้วนั้น ยังมีการปราบปรามวัฒนธรรมไอริชจนเกือบหายสาบสูญไป ซึ่งภาษาไอริชก็ใกล้จะสูญหายไปจากกระบวนการกวาดล้างของอังกฤษจนในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ผู้คนที่พูดภาษาไอริชปรากฏน้อยลง แต่ยังคงปรากฏในพื้นที่ชนบททางตะวันตกของไอร์แลนด์ การเข้าควบคุมของอังกฤษก็ทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาหลักที่ใช้ต่อกันอย่างแพร่หลายในไอร์แลนด์ทั้งในด้านการเมืองและสังคม

¹¹ *Ibid.*

¹² Louise Ryan. “‘Drunken Tans’: Representations of Sex and Violence in the Anglo-Irish War (1919-21),” *Feminist Review*, no. 66 (2000): 77.

¹³ Stephen R. Millar, *Sounding Dissent: Rebel Songs, Resistance, and Irish Republicanism* (University of Michigan Press, 2020), 70-74.

ในขณะที่อัตลักษณ์ของไอร์แลนด์ก็เริ่มเสื่อมถอยลงไป การศึกษาโดยการค้นคว้าและเชื่อมโยงต่อภาษาและมรดกทางวัฒนธรรมจะเป็นการนำสิ่งที่สูญหายไปแล้วถูกนำกลับแสดงออกต่อสังคม ซึ่ง Gaelic League ได้รับก่อตั้งขึ้นเพื่อรณรงค์และดำเนินการฟื้นฟูวัฒนธรรมไอร์แลนด์ให้รักษาและเผยแพร่ให้กระจายไปยังชาวไอร์แลนด์ทั่วประเทศอย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นพัฒนาการที่สำคัญของขบวนการชาตินิยมของชาวไอร์แลนด์ การฟื้นฟูและปฏิรูปวัฒนธรรมนี้เป็นความพยายามที่จะทวงคืนประเพณี วรรณกรรมและประวัติศาสตร์ดั้งเดิมของไอร์แลนด์หลังจากประสบกับความเสื่อมถอยทางวัฒนธรรมจากผลของทศวรรษที่มืดมิดครั้งใหญ่ที่ส่งผลให้เกิดความสูญเสียในด้านประชากรจากการเสียชีวิตและการอพยพเพื่อลี้ภัยไปต่างประเทศ การก่อตั้งจึงถือเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่แนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอร์แลนด์เติบโตขึ้น โดยเชื่อว่าการฟื้นฟูภาษาไอร์แลนด์อาจเป็นปัจจัยสำคัญแก่การสร้างเอกราชของชาวไอร์แลนด์ต่อต้านอิทธิพลที่ครอบงำของอังกฤษ

ดนตรีพื้นบ้านไอร์แลนด์ภายใต้การบูรณะฟื้นฟูของขบวนการชาตินิยม

เดิมทีดนตรีไอร์แลนด์มีความสัมพันธ์กับชาวไอร์แลนด์อย่างเหนียวแน่นและผูกพันเคียงข้างร่วมประวัติศาสตร์อย่างยาวนาน กระทั่งการเข้ามาของอังกฤษได้ทำให้เกิดสถานะการเปลี่ยนแปลงบนพื้นที่ไอร์แลนด์ เพียงแต่วัฒนธรรมของไอร์แลนด์ยังไม่ถูกทำให้สูญหายหรือจางไป ในช่วงศตวรรษที่ 19 ที่รัฐบาลอังกฤษออกพระราชบัญญัติสหภาพ ค.ศ.1800 (Acts of Union 1800) ได้ทำให้ไอร์แลนด์อยู่ภายใต้การควบคุมโดยอังกฤษอย่างเบ็ดเสร็จ แต่อิทธิพลทางวัฒนธรรมโดยเฉพาะดนตรีนั้นก็ยังไม่มี การควบคุมหรือการปราบปรามจนกระทั่งไอร์แลนด์เข้าสู่วิกฤตการณ์ทศวรรษที่มืดมิดครั้งใหญ่ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ที่ส่งผลกระทบอย่างร้ายแรงต่อเศรษฐกิจและจำนวนประชากรที่ลดลงจากการเสียชีวิตโดยมีภาวะขาดอาหารอย่างรุนแรง ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้ส่งผลกระทบต่อวงการศิลปะและวัฒนธรรมพื้นบ้านของไอร์แลนด์และดนตรีก็เช่นกัน

การฟื้นฟูวัฒนธรรมแบบเกลิกเก่าของชาวไอร์แลนด์โดยสมาคม Gaelic League องค์การทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีหน้าที่ต่อการบูรณะสังคมไอร์แลนด์โดยเน้นการฟื้นฟูวัฒนธรรม ดังเช่น ดนตรี กีฬาและภาษา ซึ่งเป็นจุดสำคัญต่อการสร้างเอกลักษณ์ให้แก่ชาติของตน โดยการนำดนตรีไอร์แลนด์แบบดั้งเดิมนับเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพยายามฟื้นฟูในแนวคิดชาตินิยมทางวัฒนธรรมและการสร้างอัตลักษณ์ในไอร์แลนด์ เดิมทีที่ Gaelic League ก่อตั้งขึ้นในปี 1893 มีจุดประสงค์และเป้าหมายในการส่งเสริมภาษาและฟื้นฟูวัฒนธรรมไอร์แลนด์ภายใต้การปกครองของอังกฤษ พวกเขาคือขบวนการที่มุ่งฟื้นคืนมรดกของไอร์แลนด์เพื่อไม่ให้สูญหายและให้เป็นที่ยอมรับแก่ประชาชน ได้แก่ ดนตรี ภาษาและวรรณกรรม ซึ่ง Edward Martyn นักเขียนบทละครและนักเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรมได้นำเสนอผ่านบทความเพื่อพูดคุยต่อสาธารณชนเกี่ยวกับความคิดริเริ่มในการส่งเสริมดนตรีไอร์แลนด์แบบดั้งเดิมและบทเพลงที่ยืดเหนียวและผูกสัมพันธ์กับชาวไอร์แลนด์ โดยกล่าวว่าควร

จะจัดการศึกษา มีการแข่งขันและการแสดงศิลปะเพื่อส่งเสริมทั้งการแสดงและเสนออัตลักษณ์ในรูปแบบของดนตรีแบบดั้งเดิม ทั้งยังช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่นักแต่งเพลงและนักดนตรีร่วมสมัยโดยเสนอให้นำเอาดนตรีไอริชแบบดั้งเดิมมาผสมผสานเข้ากับดนตรีร่วมสมัยเข้าไปร่วมด้วย¹⁴

อีกทั้ง Martyn ได้ตั้งข้อสังเกตว่าวิธีการฟื้นฟูครั้งนี้จะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาดนตรีไอริชทั้งในแบบดั้งเดิมและแบบคลาสสิกให้คงอยู่ต่อไปได้ บทบาทสำคัญของ Gaelic League ในการฟื้นฟูและส่งเสริมดนตรีไอริชในฐานะการแสดงออกทางวัฒนธรรม จะทำให้เกิดแรงสนับสนุนอย่างมากต่อการเคลื่อนไหวต่างๆ ที่กว้างขึ้นเพื่อให้เกิดอิสรภาพในการแสดงออกแก่ประชาชนชาวไอริชและความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมไอริชที่พวกเขามี¹⁵ จะเห็นได้ว่าสิ่งที่ Martyn กล่าวถึงนั้นได้ช่วยขยายความถึงความเป็นศิลปะในวัฒนธรรมของไอริชที่อยู่ในช่วงการฟื้นฟูขึ้น โดยเฉพาะกับดนตรีที่เป็นตัวอย่างสำคัญที่เสนอและเชื่อมโยงต่อบทเพลงกบฏไอริชและการนำเสนอประวัติศาสตร์แบบชาตินิยมของไอร์แลนด์ที่โดดเด่นอย่างยิ่งคือในช่วงการปฏิวัติระหว่างปี 1912 จนถึง 1923 โดยมีการก่อกบฏในสัปดาห์อีสเตอร์ในปี 1916 นั้นเป็นพลวัตที่สำคัญที่สุดของการเรียกร้องเอกราชของชาวไอริช

กบฏอีสเตอร์และสงครามประกาศเอกราช

ในปี 1912 John Redmond ผู้แทนจากพรรครัฐสภาไอริช (Irish Parliamentary Party) ในสภาสามัญได้ยื่นข้อเสนอว่าด้วยการให้อำนาจปกครองตนเองแก่ไอร์แลนด์เพื่อจัดตั้งรัฐสภาไอริชอิสระและให้ไอร์แลนด์มีอำนาจบริหารภายในอย่างอิสระ สามารถดูแลกิจการภายใน เช่น การศึกษากฎหมาย และสวัสดิการ เพียงแต่ยังอยู่ภายใต้อำนาจอังกฤษต่อไป ผลของการประกาศใช้ Home Rule ที่แม้จะได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกในพรรค Irish Parliamentary Party ภายใต้การนำของ John Redmond แต่ก็ทำให้เกิดความแตกแยกในพรรคการเมืองอื่นๆ รวมถึงการเคลื่อนไหวของกลุ่ม IRB ซึ่งไม่เห็นด้วยกับการอยู่ร่วมในสหราชอาณาจักรต่อไปและต้องการการปฏิวัติอย่างเต็มรูปแบบเพื่อประกาศเอกราชจากอังกฤษ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 เริ่มต้นขึ้นในค.ศ. 1914 อังกฤษได้ประกาศเข้าร่วมสงครามเป็นแนวร่วมในฝ่ายสัมพันธมิตร ณ แนวนหน้าในยุโรปตะวันตก อังกฤษให้ความช่วยเหลือแก่ฝรั่งเศสและเบลเยียมเพื่อสกัดกั้นการรุกรานของฝ่ายเยอรมัน ด้วยสภาวะสงครามทำให้รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจชะลอการให้สิทธิปกครองตนเองแก่ไอร์แลนด์ เหล่า

¹⁴ Edward Martyn, "The Gaelic League and Irish Music." *The Irish Review (Dublin)* 1, no. 9 (1911): 450.

¹⁵ Edward Martyn, "The Gaelic League and Irish Music.": 451.

ชาวนครรัฐผู้ถือสัญชาติอังกฤษและอยู่ใต้อำนาจทั้งหมดต้องเข้าสมัครหรือเกณฑ์ร่วมเป็นทหารเพื่อเข้าต่อสู้กับกองทัพเยอรมัน แต่ขณะนั้นเหล่าองค์กรชาตินิยมและกองกำลังในแนวร่วมทั้งหมดได้เริ่มเคลื่อนไหวท่ามกลางสภาวะสงคราม การเกณฑ์ทหารเพื่อนำกองกำลังเข้าร่วมต่อสู้ในสงครามจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ โดยเริ่มประกาศให้ชายชาติทหารทุกเชื้อชาติจากทั่วทั้งจักรวรรดิเข้าสมัครตนเป็นทหารเพื่อเข้าร่วมรบในมหาสงครามครั้งนี้สำหรับไอร์แลนด์ในช่วงต้นสงครามนั้น ประชากรในไอร์แลนด์กลับมีความคิดเห็นที่แตกต่างต่อสงครามที่ปะทุขึ้น โดยชาวไอริชกลุ่มหนึ่งได้สมัครใจเข้าเกณฑ์เป็นทหารเพื่อเข้าร่วมในสงครามซึ่งรวมถึงกองกำลังอาสาสมัครอัลสเตอร์และบางส่วนของกองกำลังอาสาสมัครไอริชเช่นกัน แต่สำหรับกลุ่มผู้เรียกร้องเอกราชนั้นเลือกที่จะไม่เข้าร่วมรบในสงครามบริเวณแนวรบด้านตะวันตกของยุโรปหรือไม่ก็เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกองกำลังอาสาสมัครไอริชที่ถูกวางให้เป็นกลุ่มติดอาวุธปกป้องมาตุภูมิและทำการเตรียมพร้อมเพื่อก่อการปลดแอกไอร์แลนด์

ในวันที่ 24 เมษายน ค.ศ. 1916 เหล่านักชาตินิยมไอริชได้รวมตัวและกองกำลังที่ภักดีต่อสาธารณรัฐเข้ายึดอาคารต่าง ๆ โรงงานและที่ทำการทางราชการเป็นฐานที่มั่น ซึ่งที่ทำการไปรษณีย์หลักประจำเมือง (General Post Office) ถูกใช้เป็นฐานที่มั่นหลักในการบัญชาการและเป็นพื้นที่ในการประกาศอิสรภาพและสถาปนาสาธารณรัฐไอริชขึ้น การต่อสู้ได้กระจายไปทั่วไอร์แลนด์จนถึงวันที่ 29 เมษายน เหล่านักชาตินิยมและกองกำลังประกาศยอมแพ้ต่อกองทัพอังกฤษ เหตุการณ์ดังกล่าวถูกเรียกว่า “กบฏอีสเตอร์” (Easter Rising) แม้ว่าจะถูกปราบปรามลง แต่กลับทำให้ชาวไอริชเริ่มตระหนักถึงอิสรภาพและเอกราชของตน แนวคิดสาธารณรัฐนิยมได้เฟื่องฟูในหมู่ประชาชน อย่างไรก็ตามฝ่ายอังกฤษก็พยายามจะยุติสถานการณ์ความไม่สงบในไอร์แลนด์โดยเร็วเพราะอยู่ในสภาวะสงคราม ดังนั้นรัฐบาลอังกฤษจึงเสริมการควบคุมโดยส่งกองกำลังไปรักษาความไม่สงบทั่วไอร์แลนด์ เพื่อไม่ให้เกิดเหตุปะทะเช่นเดียวกับการลุกฮือในปี 1916 ก็เป็นไปได้

ภายหลังจากที่สงครามโลกครั้งที่ 1 สิ้นสุดลงในวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918 ต่อมาในวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1918 ได้มีการเลือกตั้งรับตำแหน่งสมาชิกในรัฐสภาอังกฤษพรรคการเมืองในนาม “Sinn Féin”¹⁶ ที่ยึดมั่นในอุดมการณ์ไอร์แลนด์อิสระได้รับเสียงส่วนมากจนสามารถส่งผู้นำไปนั่งที่กรุงลอนดอนได้ แต่ทางพรรคเลือกที่จะไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งที่ทางอังกฤษเป็นผู้จัดตั้งและไม่ส่งผู้แทนไปยังรัฐสภา อีกทั้งเสนอว่าควรมีการรื้อฟื้นรัฐสภาไอร์แลนด์ขึ้นจนต่อมาได้ก่อตั้ง “Dáil Éireann” หรือ “สภาเสรีไอริช” ขึ้น ซึ่งเป็นการท้าทายอำนาจของอังกฤษอย่างไม่หวั่นเกรง ทำให้รัฐบาลอังกฤษไม่ยอมรับสภา Dáil Éireann¹⁷ และประกาศให้ยุติบทบาทตามคำสั่งภายใต้กฎหมาย Defence of the

¹⁶ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, 40-45.

¹⁷ *Ibid*, 41.

Realm Regulations (D.O.R.A.) โดยประกาศให้สภาเสรีไอริชเป็น “องค์กรที่ผิดกฎหมาย” และยังมีอำนาจในการเข้าจับกุมสมาชิกของ Dáil ทำให้สมาชิกของ Dáil ต้องทำงานอย่างลับๆ เช่นเดียวกับรัฐบาลใต้ดิน¹⁸ ขณะเดียวกันที่กองกำลังสาธารณรัฐไอริช (Irish Republican Army, IRA) ได้ถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อต่อกรกับกองกำลังของอังกฤษด้วยกลวิธีการแบบกองโจรและก่อวินาศกรรมทั่วไอร์แลนด์ ทำให้อังกฤษใช้กำลังทางทหารและตำรวจรักษาการณ์พร้อมด้วยอาวุธครบมือเข้าทำการปราบปราม ไอร์แลนด์ได้เข้าสู่ภาวะสงครามที่ไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะมีการปะทะในพื้นที่ใดที่หนึ่งในไอร์แลนด์หรือไม่ และด้วยการดำเนินกลวิธีการแบบกองโจรของ IRA ที่แยบยลทำให้กองกำลังทางทหารของอังกฤษคาดการณ์ได้ยากยิ่งว่าจะเกิดการต่อสู้ขึ้นที่ใด ทำให้รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจส่งกองกำลังและก่อตั้งหน่วยสนับสนุนทั้งที่เป็นกำลังเสริมติดอาวุธ (Auxiliary) และกองกำลังตำรวจ (Constable) เพื่อเข้าปราบปรามกองกำลังที่ “ไร้ตัวตน” อย่าง IRA ที่คอยเคลื่อนไหวเพื่อก่อความไม่สงบทั่วไอร์แลนด์ในช่วงระหว่างปี 1919 จนถึงปี 1921 นับว่าเป็นความขัดแย้งที่รุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของไอร์แลนด์และอังกฤษ

เพลงในบริบทของเหตุการณ์

1. กบฏอีสเตอร์ (Easter Rising)

เหตุการณ์กบฏในปี 1916 ได้ก่อเกิดสำนึกร่วมต่อรัฐชาติของชาวไอริชทั้งปวงนำไปสู่การสร้างผลงานบทเพลงที่ได้แรงบันดาลใจจากความทรงจำและการรำลึกถึงการเสียสละของผู้วายชนม์ (martyrs) ทั้งหมดที่สละชีวิตไปเพื่อประกาศตนเองถึงประเทศที่พวกเขา กำลังสร้างขึ้นจากหยดเลือดที่เสียไป ดังเช่น “Banna Strand” “soldiers of Cumanna mBan” “Who Fears to speak of Easter Week?” และ “Foggy dew” ที่ได้รับความนิยมอย่างยิ่ง ซึ่งทั้งหมดนี้ได้บอกเล่าเรื่องราวของเหตุการณ์ที่ได้กลายเป็นจุดหมายครั้งสำคัญต่อการเริ่มต้นของประเทศไอร์แลนด์ที่จะเป็นรัฐชาติที่เป็นเอกราช ยิ่งไปกว่านั้นยังแสดงให้เห็นถึงความเสื่อมถอยทางพื้นที่อาณานิคมของอังกฤษที่ใกล้ขีดที่สุด บทเพลงเหล่านี้จึงเป็นการเสนอภาพกระแสความต้องการเอกราชที่ปะทุขึ้นหลังความพยายามในการต่อต้านอยู่ทุกครั้งและยังถือว่าเป็นมรดกชิ้นสำคัญที่สุดที่น่าเสนอถึงความสำคัญในชาติและสะท้อนถึงแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริชที่คงอยู่ในปัจจุบันอย่างที่สุด

The Foggy dew

บทเพลงนี้ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ Easter Rising ในปี 1916 ซึ่งบรรยายถึงกลุ่มกบฏชาวไอริชที่ต่อสู้เพื่อเอกราช โดยเปรียบเทียบสถานะก่อนการกบฏของไอร์แลนด์ภายใต้การปกครองของอังกฤษที่ยาวนาน ความกล้าหาญและการเสียสละของกลุ่มกบฏที่

¹⁸ Ibid, 28.

ลูกขึ้นต่อสู้กับจักรวรรดิอังกฤษ ซึ่งเนื้อเพลงได้เล่าถึงเรื่องราวของเหล่าทหารผู้รักชาติไอริช กำลังเดินทัพไปยังเมืองดับลินและเข้าต่อสู้กับกองทัพอังกฤษ โดยถ่ายทอดภาพที่น่า สะเทือนใจของการเสียสละของผู้รักชาติชาวไอริชที่ต่อสู้ ซึ่งหลายคนล้วนเป็นชายหนุ่มที่ไร้ ประสบการณ์ในการสู้รบและยังแตกต่างกับทหารอังกฤษที่มีประสบการณ์อย่างมาก นำไปสู่สัปดาห์แห่งการนองเลือดและโศกนาฏกรรมของเหล่าทหารผู้ก่อกบฏต่ออังกฤษ เพื่อหวังคืนชาติของชาวไอริชซึ่งต่างต่างสิ้นชีพอย่างมีเกียรติ โดยมีเนื้อเพลงสำคัญของ เพลงนี้เสนอไว้ ดังเช่น

Twos England bade our wild geese go, "that small nations might be free"

But their lonely graves are by Suvla's waves, or the fringe of the great North Sea.

Oh, had they died by Pearse's side or fought with Cathal Brugha,

Their names we'd keep where the Fenians sleep, 'neath the shroud of the foggy dew'

จากการถอดความและวิเคราะห์เนื้อหาของส่วนดังกล่าวนี้ได้กล่าวว่า “หาก อังกฤษปล่อยผู้ห่านป่าไป ชาติเล็กนี้จะกลายเป็นอิสระ” โดยในส่วนของ “ผู้ห่านป่า” นี้ อาจหมายถึงกองทัพน้อยไอริชภายใต้กองทัพฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 18¹⁹ หรืออาจนิยามถึงสัตว์ ปีกที่ต้องการเป็นอิสระจากการถูกข่มขัง หากผู้ที่จับมันได้ตัดสินใจปล่อยไป มันก็จะ ได้รับอิสระ ในส่วนของ “But their lonely graves are by Suvla's waves, or the fringe of the great North Sea.” ในที่นี้กล่าวถึงการสูญเสียซึ่งชีวิตของคนไอริชที่เข้าร่วมรบในช่วง สงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งกล่าวถึงยุทธภูมิทั้งสองที่คือสมรภูมิแห่งกาลลิโพลี (Battle of Gallipoli, 1915-1916) และสมรภูมินาเวหน่าในยุโรปตะวันตก และในสองวรรคช่วงท้ายได้ กล่าวถึงบุคคลสำคัญอย่าง Patrick Pearse และ Cathal Brugha ทั้งสองคือนักปฏิวัติที่ ผลักดันให้ไอร์แลนด์นำไปสู่เอกราชโดยบุคคลทั้งสองนั้นมียุทธวิธีดำเนินการที่ต่างกัน โดย Pearse นักกวีและนักเคลื่อนไหวทางการเมืองคนสำคัญ เป็นแกนนำในการลุกฮือในปี 1916 และเป็นผู้อ่านคำประกาศอิสรภาพ²⁰ ณ ที่ทำการไปรษณีย์กลาง ขณะที่ Brugha ทำงานในสายการเมืองโดยดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีในกระทรวงกลาโหม (Ministry of

¹⁹ James H. Murphy, "The Wild Geese," *The Irish Review*, no. 16 (1994): 23.

²⁰ อติเทพ ไชยสิทธิ์, (6 เมษายน 2022), "คำประกาศอิสรภาพและสถาปนาสาธารณรัฐไอริช ค.ศ. ๑๙๑๖ (เหตุการณ์ลุกฮือวันอีสเตอร์)", นักเรียนไทยโพ้นทะเล, <https://thaistudentsoverseas.com/2022/04/06/theirish1916proclamation/#more-1495>.

Defence) ในสภา Dáil Éireann ทั้งนี้ผู้แต่งพยายามเขียนเพลงโดยลงชื่อของผู้นำแห่งสาธารณรัฐทั้งสองคนในฐานะตัวละครที่เคยอาศัยอยู่ร่วมบริบทเดียวกัน แต่ Pearse กลับเสียชีวิตจากการประหาร ส่วน Brugha ถูกจำคุกโดยข้อหากบฏก่อนจะถูกปล่อยตัวในปี 1919 และดำรงอยู่ที่ในฐานะนักการเมืองและนักการทหารจนสิ้นชีพในปี 1922 และ “ชื่อของพวกเขาจะได้รับการจารึกและฝังอยู่เคียงข้างเหล่า Fenian ที่หลับใหลท่ามกลางมวลหมอกและน้ำค้าง” ซึ่งสื่อให้เห็นว่าการเสียดสีของผู้นำการปฏิวัติสองคนนี้เป็นการกระทำที่ทรงเกียรติและพวกเขาจะได้รับการสรรเสริญให้เทียบเคียงกับกลุ่ม Fenian หรือนักต่อสู้ในอุดมการณ์รุ่นก่อนอย่างสมศักดิ์ศรี เป็นการเขียนเพื่อให้เกิดความคล่องจองขึ้นในบทเพลงที่เป็นสร้าง “บารมี” แก่ผู้วายชนม์ที่จากไปในการต่อสู้²¹

นอกจากนี้คำว่า Foggy dew ซึ่งหากแปลตามภาษาอังกฤษจนได้หมายความว่า “หมอกน้ำค้าง” นั้นยังสื่อถึงสภาพอากาศที่มีหมอกหนาซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของไอร์แลนด์ โดยเฉพาะในช่วงเช้าตรู่ ในกรณีของบทเพลงนี้ได้เปรียบเทียบกับมานหมอกแห่งความสับสนและความไม่แน่นอนที่ปกคลุมท่ามกลางเมืองดับลินในหน้าที่แห่งความเป็นหรือความตายบนห้วงเวลาแห่งอิสรภาพที่เหล่าผู้นำแห่ง 1916 และกองกำลังติดอาวุธทุกภาคส่วนจำต้องสังหารกองกำลังของอังกฤษที่พยายามจะยึดเมืองคืน สงครามขนาดย่อมนี้ ได้สร้างความสับสนวุ่นวายให้แก่พลเมืองและผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางการปะทะกันโดยตลอด สปีดาร์ และในท่อนสุดท้ายของเพลงกล่าวว่า

And back through the glen I rode again, my heart with grief was sore.

For I parted then with valiant men whom I shall never see n' more.

But to and fro in my dreams I go, and I kneel and pray for you.

For slavery fled, O glorious dead, when you fell in the foggy dew.

เมื่อถอดความแล้วก็จะสื่อถึง “และเมื่อฉันได้ผ่านหุบเขาอีกครั้ง หัวใจของฉันโศกเศร้าเสียใจ เพราะตอนนั้นฉันได้แยกทางกับเหล่าผู้กล้าหาญที่มีอาจได้พบเห็นอีกเลย แต่ในฝัน ฉันก้าวไปและคุกเข่าลงอธิษฐานเพื่อคุณ เพราะความเป็นทาสได้หนีไปแล้ว แต่ความตายอันรุ่งโรจน์”²² และเพลงนี้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและความเป็นชาตินิยมของช่วงเวลานั้นได้เป็นอย่างดี โดยสะท้อนถึงการเสียดสีของกลุ่มกบฏชาวไอริชและแสดงถึงความปรารถนาที่ไอร์แลนด์จะได้รับเอกราชดังสมปรารถนาของพวกเขา

²¹ Stephen R. Millar, *Sounding Dissent: Rebel Songs, Resistance, and Irish Republicanism*, 74.

²² *Ibid.*

Óró sé do bheatha abhaile

เดิมบทเพลงนี้คือบทกวีที่ Patrick Pearse หนึ่งในแกนนำคนสำคัญในปี 1916 ได้แต่งเติมขึ้นจากเดิมเป็นบทเพลงโดยพวกแจกเคอไบต์ที่กล่าวถึงการลุกฮือใน ค.ศ. 1745 เมื่อ Charles Edward Stuart พระราชนัดตากษัตริย์เจมส์ที่ 2 ทรงนำการก่อกบฏในสกอตแลนด์เพื่อทวงคืนราชบัลลังก์แก่ราชวงศ์สจวร์ต แต่ในฉบับของ Pearse นั้นสื่อถึงการต้อนรับกลับสู่ไอร์แลนด์แผ่นดินแม่แก่ชาวไอริชที่เคยแยกจากไปให้กลับมาสู่ดินแดนบ้านเกิดของตน

Óró, sé do bheatha 'bhaile, Óró, sé do bheatha 'bhaile,
Óró, sé do bheatha 'bhaile, Anois ar theacht an tsamhraidh.

ส่วนนี้โดยถอดความได้ว่า “ยินดีต้อนรับกลับบ้าน บัดนี้ฤดูร้อนกำลังมาเยือน” ซึ่งอาจจะไม่ได้มีนัยหรือความหมายเชิงลึกนัก แต่ในส่วนต่อไปจะเสนอถึงการนิยามความเป็นชาวไอริชของตน โดยกล่าวว่า

Tá Gráinne Mhaol ag teacht thar sáile, Óglaigh armtha léi mar gharda,
Gaeil iad féin is ní Gaill ná Spáinnigh, Is cuirfidh siad ruaig ar Ghallaibh.

โดยส่วนนี้สามารถถอดความหมายได้ว่า “เกรนน์ (เกรซ ในภาษาอังกฤษ) โอ'มัลลีย์” (Grace O'Malley)²³ กำลังข้ามทะเลมา โดยมีนักรบติดอาวุธติดตามในฐานะองครักษ์ของเธอ พวกเราเป็นชาวเกล ไม่ใช่ผู้รุกราน (ชาวอังกฤษ) หรือชาวสเปนและพวกเราจักกวาดล้างพวกต่างชาติให้พ้นไป” ข้อความส่วนนี้ที่การกล่าวถึงบุคคลในตำนานอย่าง Grace O'Malley พร้อมด้วยนิยามตน (หมายถึง ชาวไอริชที่สู้เพื่อเอกราช) ว่าเป็นผู้ติดตามของเธอ เป็นชาวเกลหรือไอริช หาใช่ชาวต่างชาติอย่างชาวสเปนหรืออังกฤษอย่างใด และพวกเขาจะขับไล่ผู้ที่ไม่ใช่ชาวไอริชออกไปให้พ้นแผ่นดินของตน

ส่วนนี้คือความหมายและนิยามทั้งหมดของความเป็นชาวไอริชอย่างแท้จริง การใช้ภาษาเกลิคเป็นภาษาหลักในเนื้อเพลงนี้ สะท้อนถึงความเป็นชาตินิยมและการนำภาษาพื้นถิ่นกลับมาใช้เพื่อสร้างอัตลักษณ์ของความเป็นชาวไอริชสมัยใหม่ที่จะไม่ขอเป็นส่วนหนึ่งร่วมกับอังกฤษต่อไป ทั้งนี้การนำภาษาเกลิคกลับมาใช้อีกครั้งเป็นผลจากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลภายใต้โครงการฟื้นฟูวัฒนธรรมของ Gaelic League ถึงแม้องค์กรนี้จะไม่ได้

²³ Grace O'Malley บุตรีของหัวหน้าเผ่าในแคว้นเมโยในศตวรรษที่ 15 โจรสลัดที่มีชื่อเสียงโด่งดัง และมีอิทธิพลในทะเลไอริช โปรดดู “Grace O'Malley,” Celtic Junction Arts Center, accessed January 18, 2025, <https://celticijunction.org/library/grace-omalley>.

มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อกบฏในปี 1916 แต่ปฏิเสธไม่ได้ที่องค์กรนี้กำลังสร้างสิ่งที่ใกล้จะจางหายไปจากไอร์แลนด์ก็ลัทธิผู้แผ่นดินเดิมที่ถือกำเนิด และเพลงนี้มักขับร้องด้วยอารมณ์ที่มีความหนักแน่นทางน้ำเสียงและอารมณ์

2. สงครามประกาศเอกราชไอร์แลนด์ (1918-1921)

หลังจากความพ่ายแพ้ในการก่อกบฏเพื่อเอาไอร์แลนด์ไปสู่เอกราชใน ค.ศ. 1916 ซึ่งยุติลงด้วยการต่อกองทัพอังกฤษและตามมาด้วยการประหารชีวิตแกนนำคนสำคัญทั้ง 16 ชีวิต อังกฤษได้ประกาศใช้มาตรการเพื่อเข้าควบคุมความสงบทั่วไอร์แลนด์ โดยเป็นการเผาระวังและเข้าระงับการก่อเหตุต่างๆ ที่อาจเป็นการซ้ำรอยถึงการกบฏในปี 1916 แต่อย่างไรก็ตามการก่อกบฏครั้งใหม่ก็เริ่มต้นขึ้นจากการรวมกลุ่มอย่างหลวมๆ ของนักโทษทางการเมืองอดีตกองกำลังติดอาวุธ ทหารผ่านศึกและพลเมืองที่อาสาเข้าร่วมได้ร่วมตัวขึ้นเป็นกองกำลังติดอาวุธกลุ่มใหม่ในนาม “กองทัพสาธารณรัฐไอริช” (Irish Republican Army) โดยเป็นการสานต่ออุดมการณ์แห่งสาธารณรัฐและเจตนารมณ์ของผู้วายชนม์แห่งปี 1916 ที่ต้องการให้ไอร์แลนด์เป็นอิสระจากอังกฤษโดยใช้กำลังอาวุธเท่าที่มี ขณะเดียวกันพรรค Sinn Féin ก็ยังดำเนินการหาเสียงหรือจัดกิจกรรมทางการเมืองเพื่อเรียกร้องให้ก่อตั้งรัฐชาติที่เป็นเอกราชโดยสมบูรณ์ ซึ่งรัฐบาลอังกฤษก็ไม่ได้ปล่อยผ่านและไว้วางใจตลอดไปได้ มีการใช้อำนาจควบคุมพื้นที่ทั้งในชนบทและบริเวณเมืองทั่วไอร์แลนด์ ทั้งยังเพิ่มกำลังตำรวจรักษาการ (Royal Irish Constable)²⁴ เพื่อเพิ่มการควบคุมและตรวจตราให้เกิดความสงบและคอยระงับภัยจากการก่อกบฏที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างไม่แน่นอน โดยตลอดช่วงเวลาของความขัดแย้งนี้ได้สร้างความเสียหายและจำนวนผู้เสียชีวิตอย่างมาก ไม่เพียงจำนวนของกองกำลังทั้งฝ่ายกบฏหรือฝ่ายรัฐบาลอังกฤษ แต่รวมถึงพลเรือนที่เสียชีวิตจากผลของสงคราม

ในช่วงเวลาแห่งการต่อสู้เพื่ออิสรภาพบนไอร์แลนด์ที่เริ่มต้นจากการก่อตัวของชุดความคิดเพื่อการปลดแอกตนเองจากอังกฤษในหมู่ประชาชน แต่ผู้ที่ลงมือกระทำการจริงคือ IRA ที่มีเริ่มจากกำลังคนเพียงหยิบมือในการต่อกรกับกองกำลังฝ่ายอังกฤษและหน่วยงานที่ยังคงภักดีในไอร์แลนด์ แต่ด้วยการดำเนินกลยุทธ์และการทำงานด้านข่าวกรองอย่างมีประสิทธิภาพนั้นทำให้รูปแบบการรบกองโจรที่ใช้สามารถสร้างความเสียหายต่อกำลังคนและทรัพยากรในการบำรุงทางทหารของฝ่ายอังกฤษได้อย่างแยบยล สงครามประกาศอิสรภาพในไอร์แลนด์สิ้นสุดลงด้วยการสงบศึกในวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1921 เมื่อ David L. George นายกรัฐมนตรีอังกฤษได้ส่งสารขอเจรจายุติการสู้รบไปยัง Dáil Éireann ทำให้เหตุขัดแย้งที่ถือได้ว่าเป็นความพยายามในการนำพาไอร์แลนด์ไปสู่เอกราชอย่างสมบูรณ์นั้นกำลังจะได้รับผลลัพธ์อย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมผ่านการเจรจา และในวันที่ 6

²⁴ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, 20-21.

ธันวาคมของปีเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในสนธิสัญญาอังกฤษ-ไอร์แลนด์ (Anglo-Irish Treaty of 1921) เพื่อยุติความรุนแรง ผลของสนธิสัญญาได้ทำให้ไอร์แลนด์ได้รับเอกราชในช่วงเวลานั้นได้ถือกำเนิดบทเพลงที่บอกเล่าเกี่ยวกับสงครามประกาศเอกราชของไอร์แลนด์ตั้งแต่การสรรเสริญแต่ผู้วายชนม์และการเสียดสีประชดประชันถึงฝ่ายอังกฤษดังเช่น “Come Out, Ye Black and Tans”

Come Out, Ye Black and Tans

บทเพลงนี้ได้นำเสนอถึงกองกำลังในชุดปฏิบัติการพิเศษของกรมตำรวจรักษาการหลวงไอริช (Royal Irish Constabulary Special Reserve) หรืออีกนามที่ถูกเรียกคือ “Black and Tans”²⁵ ซึ่งบนหน้าประวัติศาสตร์ของไอร์แลนด์ได้นำเสนอโดยรวมถึงกองกำลังพิเศษชุดนี้ว่าเป็น “อันธพาลในเครื่องแบบ” ซึ่งปรากฏขึ้นจากพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในการเข้าจับกุมและสืบสวนเพื่อค้นหาข้อมูลจากพลเรือนที่เน้นการทรมาณหรือการทารุณกรรมต่อผู้ต้องหาที่อาจต้องสงสัยว่าเป็นส่วนหนึ่งในสมาชิกหรือให้ความช่วยเหลือแก่กองกำลัง IRA อีกทั้งยังปรากฏวิธีการในการยุติการต่อต้านด้วยใช้อาวุธเข้าตอบโต้โดยไม่สนว่าจะเป็นเพียงพลเมืองที่ไม่เห็นด้วยก็ตาม ความชั่วร้ายที่ Black and Tans ได้สร้างขึ้นทำให้ถูกตราหน้าบนหน้าประวัติศาสตร์ว่ากระทำไม่ต่างจาก “อาชญากร” ในคราบของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ แต่ขณะเดียวกันก็เสมือนเป็นคู่ต่อสู้ของ IRA ได้เช่นกัน และกลายเป็นที่มาของบทเพลงที่เป็นลักษณะของการดูหมิ่น เหยียดหยามและท้าทายหน่วย Black and Tans อย่างไม่หวั่นเกรง ซึ่งมีบางส่วนสำคัญของเนื้อเพลงนี้ได้เสนอว่า

Come out ye' black and tans! Come out and fight me like a man!
Show your wife how you won medals down in Flanders!
Tell her how the IRA made you run like hell away,
from the green and lovely lanes of Killeshandra!

จากเนื้อหาในท่อนเพลงนี้สามารถถอดความหมายและวิเคราะห์ภาพรวมทั้งหมดซึ่งกล่าวว่า “IRA ได้ท้าทายต่อหน่วย Black and Tans ให้ออกมาประจันหน้าต่อสู้กับพวกเขา ให้ไปบอกคนใกล้ตัวว่าตนได้เหรียญเกียรติยศจากการรบที่แฟลนเดอร์ส (หนึ่งในยุทธการในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 บริเวณเบลเยียม) มาอย่างไร” อีกทั้งยังเหยียดหยันต่อว่า “ไปบอกเมียมึงว่าพวก IRA ทำให้มึงหนีจนหางจุกตูดจากทางผ่านในชนบทที่ Killeshandra อย่างไร” โดยภาพรวมนั้นมักเป็นการล้อเลียนอย่างเจ็บแสบจาก IRA ที่ดำเนินการต่อสู้โดยใช้การรบแบบกองโจรในการเข้าจู่โจมกับกองกำลังของฝ่ายอังกฤษใน

²⁵ *Ibid*, 55.

ทุกปฏิบัติการ จึงทำให้เพลงนี้สื่อถึงการมีอำนาจของฝ่ายตนที่อยู่เหนือกว่าศัตรูและเป็น การนำเสนอว่าให้หน่วย Black and Tans คือศัตรูที่เหมาะสมแก่การถูกนำมาเป็น “ตัวตลก” ที่ ต้องถูก IRA กำจัดเช่นกัน ซึ่งเหล่านี้ได้เสนอว่า IRA จะเป็นศัตรูกับกองกำลังทหารและ หน่วยงานทางรักษาความสงบที่ภักดีต่ออังกฤษทุกฝ่ายและมองตนเองว่าจะเป็นผู้ที่ขับไล่ กลุ่มคนดังกล่าวให้พ้นไปหรือหากไม่ก็ต้องตายกันไปข้างใดข้างหนึ่ง อีกส่วนสำคัญของ เนื้อหาในบทเพลงที่จะเสนอเป็นตัวอย่างเช่น

Come tell us how ye slew, Them poor Arabs two by two,
Like the Zulu they had spears and bow and arrows!
How bravely you faced one, With your sixteen-pounder gun!
And you frightened them damn natives to the marrow!

ในความหมายจากท่อนเพลงนี้ยังนำเสนอถึงการขยายอาณานิคมของอังกฤษโดย การใช้กำลังรบเพื่อเข้ายึดครองดินแดน โดยมีการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ปรากฏในบทเพลง ทั้งกบฏอาหรับในปี 1920 และสงครามอังกฤษ-ซูลูในช่วงศตวรรษที่ 19 (ปี 1879) ใน เนื้อหากล่าวว่า “บอกพวกเราหน่อย พวกแก(อังกฤษ)สามารถจัดการกับชาวอาหรับ อย่างไร ทั้งที่อาหรับก็เหมือนกับพวกซูลูที่ใช้เพียงหอกกับธนูเท่านั้นที่ใช้ต่อสู้” ส่วนนี้ได้ พยายามอธิบายถึงอังกฤษว่าพวกเขาใช้กำลังทหารและอาวุธที่เหนือกว่าชาวอาหรับและ นักรบเผ่าซูลูในการพิชิตดินแดนและอีกส่วนต่อมาที่กล่าวว่า “ช่างกล้าหน้กที่เผชิญหน้า (กับ เหล่าชนพื้นเมือง) ด้วยปืนใหญ่ (ของฝ่ายอังกฤษ) ทำให้พวกชนพื้นเมืองเหล่านั้นหนี กระจายไปหลบซ่อนอยู่ในกระท่อม” ซึ่งให้ความหมายว่าด้วยฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่ากดขี่ ผู้ที่อ่อนด้อยกว่าตนอย่างไร้มนุษยธรรม ซึ่งทั้งชาวอาหรับหรือซูลูนั้นก็เปรียบเทียบบเสมอ กับชาวไอริชเองที่ทุกกดขี่เช่นกัน เนื้อหาส่วนนี้เสมือนเป็นการเสียดสีกองทัพอังกฤษทั้ง ในช่วงศตวรรษที่ 19 จนถึงต้นศตวรรษที่ 20 ที่ได้เข้าไปก่อตั้งพื้นที่เดิมของชนพื้นเมือง และพยายามยึดยึดให้ชนพื้นเมืองอยู่ใต้อำนาจที่เหนือกว่าโดยมิอาจขัดขืนได้ ทั้งหมดใน เพลงนี้ได้เสนอถึงการล้อเลียนและเหยียดหยามต่อศัตรูและยังเป็นหนึ่งในเพลงปลุกขวัญ กำลังใจที่บรรเลงด้วยดนตรีที่มีลักษณะในการสร้างความรู้สึกตื่นตัวและการเร่งจังหวะที่ เป็นการเร่งเร้าอารมณ์ให้แก่ผู้ฟัง และอีกเพลงหนึ่งที่แสดงถึงการยกชูให้บุคคลที่มีส่วน เกี่ยวข้องกับการปฏิวัติในฐานะบุคคลทั่วไปให้กลายเป็นวีรบุรุษของชาติขึ้นมา ดังเช่นเพลง “Kevin Barry”

Kevin Barry

บทเพลงนี้ได้นำเสนอถึงการสรรเสริญและการไว้อาลัยแด่ Kevin Barry หนึ่งใน สมาชิกกลุ่ม IRA ที่ถูกประหารชีวิตด้วยการแขวนคอในวันที่ 1 พฤศจิกายนในปี 1920

เนื่องจากเขามีส่วนร่วมในการชุมนุมโจมตีรถบรรทุกของกองทัพอังกฤษในเมืองดับลิน ทำให้มีทหารอังกฤษเสียชีวิต 3 นาย²⁶ การที่ฝ่ายอังกฤษได้ทำการประหารชีวิตของ Barry นั้นส่งผลให้ประชาชนเกิดความรู้สึกสังสารเวทนาต่อเขา เนื่องจากเขามีอายุเพียง 18 ปีเท่านั้น ถือว่าเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ตั้งใจเข้าร่วมกับกองกำลังต่อต้านเพื่อเอกราชและกล้าเผชิญหน้าต่อฝ่ายอังกฤษ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการเพิ่มพูนกระแสชาตินิยมที่รุนแรงอยู่แล้วให้นักหนังสือพิมพ์ ทำให้รัฐบาลอังกฤษเองต้องเผชิญกับการตอบโต้อย่างรุนแรงในไอร์แลนด์จากความเห็นใจต่อ Barry และสร้างความเกลียดชังต่อความไร้มนุษยธรรมที่เจ้าหน้าที่ของอังกฤษได้ลงมือกับเขา การประหารชีวิตของเขาก่อให้เกิดกระแสชาตินิยมในไอร์แลนด์ที่มากขึ้นและได้ทำให้ Barry ถูกยกสถานะจากคนธรรมดาให้ได้รับการยกย่องในฐานะวีรบุรุษแห่งชาติ โดยบทเพลงนี้ได้เสนอเนื้อความที่สำคัญ เช่น

Shoot me like an Irish soldier. Do not hang me like a dog,
For I fought to free old Ireland on that still September morn.
All around the little bakery Where we fought them hand to hand,
Shoot me like an Irish soldier, For I fought to free Ireland.

ส่วนหนึ่งของบทเพลงนี้ได้สื่อเน้นย้ำเสมอว่า Barry คือ “ทหารผู้ทรงเกียรติแห่งสาธารณรัฐ” ไม่ใช่กบฏโดยพยายามเสนอให้การกระทำของเขานั้นคือการเผยแพร่อุดมการณ์สาธารณรัฐให้ขยายกว้างขึ้นผ่านการต่อสู้ของเขา²⁷ อีกส่วนหนึ่งจากท่อนเพลงนี้ที่กล่าวถึงชะตากรรมของ Kevin Barry หลังถูกจับกุมเพื่อเข้าสู่กระบวนการสอบสวนและตัดสินโทษที่เขากระทำลง โดยกล่าวว่า

Just before he faced the hangman, In his dreary prison cell,
British soldiers tortured Barry, just because he would not tell.
The names of his brave comrades, and other things they wished to know.
Turn informer or we'll kill you, Kevin Barry answered “No”.

ในส่วนนี้ยังได้บรรยายถึงชะตากรรมที่ Barry ได้รับเมื่อเขาถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ชาวอังกฤษที่ได้กระทำการทำร้ายและซ้อมทรมานเขาเพื่อบังคับให้เผยข้อมูลของสมาชิกทั้งหมดของกลุ่ม IRA แต่อย่างไรก็ตาม Barry ก็พูดว่า “ไม่” เพื่อยังคงรักษาคำพูด

²⁶ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, 56-60.

²⁷ Stephen R. Millar, *Sounding Dissent: Rebel Songs, Resistance, and Irish Republicanism*,

ของตนแม้จะต้องสิ้นชีพภายในเร็ววัน เขามีความอดทนและแน่วแน่แม้ต้องถูกทรมานติดต่อกันในเรือนจำ ท้ายที่สุดนั้น Barry ถูกตัดสินประหารชีวิตโดยการแขวนคอ ซึ่งสำหรับประชาชนโดยทั่วไปนั้นพวกเขามองเห็นว่าการตัดสินประหารนั้นคือการ “ฆาตกรรมเด็กหนุ่มผู้รักชาติอายุ 18 คนหนึ่ง” อย่างไรก็ตามมนุษย์ธรรมและยังเสมือนเป็นการทำลายความหวังและกำจัดคนรุ่นใหม่ที่จะเป็นกำลังสำคัญของการสร้างสังคมที่ดีขึ้น

ทั้งนี้บทเพลงที่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นการรำลึกถึงการเสียชีวิตของบุคคลเพียงคนเดียวที่ทำให้ภารกิจในการกอบกู้ชาติสำเร็จสิ้น แม้ต้องถูกพรากชีวิตโดยทางการของอังกฤษเองนั้น ทำให้การสิ้นชีพของ Barry ถูกทำให้เป็นผู้วายชนม์แห่งสาธารณรัฐอย่างสมเกียรติต่างกับฝ่ายอังกฤษที่มอง Barry เสมือนเป็น “ผู้ร้าย” ต่อความมั่งคั่งของพวกเขา²⁸ นอกจากนี้บทเพลงยังเสมือนเป็นกระบวนการในการสร้างวีรบุรุษแห่งชาติขึ้นเพื่อสร้างสำนึกและความทรงจำร่วมแก่ผู้คนชาวไอริชซึ่งคล้ายคลึงกับการประกาศเป็นมรดกสัทธิของศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก

3. หลังได้รับเอกราชและสงครามกลางเมือง

หลังรัฐบาลอังกฤษและกลุ่มผู้นำไอริชได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาอังกฤษไอร์แลนด์เพื่อยุติความรุนแรงและบรรลุข้อตกลงว่าด้วยการรับรองอำนาจอธิปไตยของไอร์แลนด์ในฐานะ “รัฐเสรีไอริช” (Irish Free state) โดยให้การอนุมัติการตั้งรัฐบาลที่เป็นอิสระโดยยังคงอยู่ภายใต้เครือจักรภพของอังกฤษในหลายด้าน รวมถึงการควบคุมอำนาจทางการทหาร การเงินและการปกครองภายในประเทศและแบ่งแยกพื้นที่ไอร์แลนด์เหนือโดยที่อังกฤษยังคงมีอิทธิพลและอำนาจในพื้นที่ต่อไป มีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1922 อย่างไรก็ตามสนธิสัญญาดังกล่าวได้เกิดความเห็นต่างที่แตกแยกภายในพรรค Sinn Féin เมื่อในปี 1922 มีการจัดประชุมในสภาโดยเสนอมติให้มีการรับรองสนธิสัญญาเพื่อทำให้ไอร์แลนด์เป็นเอกราชอย่างสมบูรณ์นำไปสู่ชื่ออย่างเป็นทางการในนาม “รัฐเสรีแห่งไอริช (Irish Free State)” เพียงแต่ว่าจะยังเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิอังกฤษต่อไป ผลสรุปของมติดังกล่าวได้ปรากฏเสียงข้างมากที่สนับสนุนร้อยละ 64% ขณะที่ผู้ไม่เห็นด้วยกับมตินี้เสนอเป็นเจดีย์ 57% ส่งผลให้เกิดเสียงแตกภายในที่ประชุมสภา โดยผู้ไม่เห็นด้วยมองว่าสนธิสัญญาดังกล่าวนี้เสมือนเป็นการทรยศต่อเป้าหมายในการจัดตั้งสาธารณรัฐไอร์แลนด์ แต่สำหรับผู้ไม่เห็นชอบเสนอว่า นี่เป็นเพียงหนทางเดียวที่นำพาอิสรภาพมาสู่ประชาชนและไอร์แลนด์ได้ จนถึงประชาชนในประเทศที่มีความเห็นต่างต่อสนธิสัญญานี้ ในที่สุดสมาชิกสภาที่ไม่เห็นด้วยต่อสนธิสัญญาอังกฤษ-ไอร์แลนด์ได้ประกาศถอนตัวออกจากสภา ซึ่งได้สะท้อนความไม่พอใจแก่ผู้เข้าร่วมในสภาและยังเกิดข้อถกเถียงในหมู่ประชาชนถึงความชอบธรรมในสนธิสัญญาที่ผู้แทนฝ่ายไอริชได้ลงนามไปใน

²⁸ Ibid, 77.

ต่อมา IRA ที่เคยถูกยุติลงไปได้กลับขึ้นมาอีกครั้งในช่วงสงครามกลางเมืองระหว่างปี 1922-1923 โดยเป็นกำลังหลักของฝ่ายต่อต้านสนธิสัญญาเพื่อต่อต้านการประกาศใช้สนธิสัญญาฉบับดังกล่าวและจะทำสงครามกับกองทัพอังกฤษต่อไป ทำให้ผู้นำทางการเมืองที่สนับสนุนจำต้องเร่งจัดการกับปัญหานี้ทันที ความรุนแรงเกิดขึ้นอีกครั้งในวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ.1922 สงครามกลางเมืองระหว่างฝ่ายรัฐเสรีที่เป็นรัฐบาลเฉพาะกาลกับฝ่ายต่อต้านสนธิสัญญาได้สร้างความสูญเสียและความเสียหายขึ้นอีกครั้ง จนถึงปี 1923 ที่ฝ่ายรัฐบาลเฉพาะกาลชนะ ฝ่ายต่อต้านสนธิสัญญาซึ่งขาดระเบียบและกำลังคนจึงตกลงหยุดยิงเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาเพียงสั้นๆ แต่กลับทิ้งมรดกอันเข้มข้นที่ส่งผลต่อการเมืองของไอร์แลนด์มาจนถึงทุกปัจจุบัน โดยบทเพลงในช่วงเวลาดังกล่าวถือว่าค่อนข้างมีปรากฏให้เห็นได้น้อย ซึ่งหากเปรียบเทียบกับบทเพลงในช่วงเหตุการณ์กบฏอีสเตอร์หรือในช่วงกรณีพิพาทในไอร์แลนด์เหนือ นั้น ก็ยังไม่สามารถพบเห็นบทเพลงใดๆ ที่ถูกเขียนหรือแต่งขึ้นในช่วงสงครามกลางเมือง แต่ยังมีเพียงหนึ่งบทเพลงที่เกี่ยวข้องกับบริบทในช่วงสงครามกลางเมือง ตัวอย่างเช่น “Take It Down from the Mast”

Take It Down from the Mast

บทเพลงนี้ได้กล่าวถึงฝ่ายผู้ต่อต้านสนธิสัญญาที่ได้บรรยายถึงความรู้สึกของความพ่ายแพ้ให้แก่ฝ่ายรัฐบาลเฉพาะกาลที่มีอังกฤษให้ความร่วมมือในการปราบปรามพวกเขาลง เนื้อหาได้แสดงออกถึงความประชดประชันอย่างเจ็บแสบต่อทหารฝ่ายรัฐบาลเฉพาะกาลว่าเป็น “ผู้ทรยศ”

Take it down from the mast, Irish traitors,
It's the flag we Republicans claim.
It can never belong to Free Staters,
For you've brought on it nothing but shame.

จากเนื้อหาในท่อนเพลงนี้ได้กล่าวถึงความโกรธเคืองต่อฝ่ายรัฐเสรีและกองทัพแห่งชาติ (Irish National Army) ที่ภายหลังชนะสงครามกลางเมือง แต่สำหรับผู้ต่อต้านกลับเป็นความอับอายขายหน้าสำหรับผู้ชนะได้รับความช่วยเหลือทางกำลังอาวุธจากกองทัพอังกฤษ การยอมรับความช่วยเหลือนี้เสมือนกับการ “ขายชาติ” ดังที่ถอดความได้ว่า “จงถอด (ธงชาติ) ลงจากเสาธงซะ ไอ้คนไอริชทรยศ เพราะมันคือธงชาติของพวกเรา(หมายถึงฝ่ายต่อต้าน) มันจะไม่มีวันเป็นของพวกรัฐเสรีได้ เพราะมีแต่ความอับอายเท่านั้นที่คุณนำมา” เนื่องจากทั้งสองฝ่ายได้ใช้ธงชาติเดียวกันเป็นสัญลักษณ์หลัก แต่ก็ปรากฏความแตกต่างในส่วนที่ฝ่ายเสรีอ้างว่าธงชาติของฝ่ายตนเป็นธงของพวกเขา หากใช้ของพวกต่อต้าน โดยฝ่ายต่อต้านได้นิยามตนเองว่าพวกเขาและธงชาตินั้นเปรียบเสมือนเป็น

อุดมการณ์เดียวกัน ขณะที่ฝ่ายเสรีนั้นได้ละทิ้งอุดมการณ์ที่เคยยึดมั่นว่าจะปลดแอกไอร์แลนด์ร่วมกับกับพวกเขา กลับสมคบขอความร่วมมือกับอังกฤษ และอีกส่วนของท่อนเพลงเป็นฉบับที่แต่งโดย Dominic Bohan โดยมีเนื้อหากล่าวว่า

You have murdered our brave Liam and Rory,
You have butchered young Richard and Joe
And your hands with their blood are still gory,
Fulfilling the work of the foe.

ในฉบับของ Bohan มีการแต่งพรรณนาในเชิงเสียดสีและตำหนิการกระทำของกองทัพฝ่ายรัฐเสรีที่นิยามว่า “พวกเขาได้สังหารผู้รักชาติทั้ง 4 คน ได้แก่ Liam Mellow, Rory O'Connor, Richard Barrett และ Joseph McKelvey²⁹ ทั้งที่ตนเองนั้นก็ป็นชาวไอริชที่เคยร่วมต่อสู้กับกองทัพอังกฤษเมื่อครั้งสงครามปลดแอกประเทศชาติ แต่ครานี้กลับหันไปร่วมมือกับศัตรู (อังกฤษ) เพื่อฆ่าคนไอริชด้วยกันเอง” นั้นเป็นการพรรณนาในเชิงเสียดสีประชดประชันด้วยความเกลียดชังที่มีต่อกองกำลังในรัฐบาลเฉพาะกาลที่หักหลังมิตรสหายของคนในชาติด้วยกันเอง เพียงต้องการปกป้องสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อพวกเขาในบริบทนี้ได้เสนอถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากความเห็นต่างในเรื่องการเมืองระหว่างชาวไอริชด้วยกันเองทั้งฝ่ายที่ไม่ยอมรับผลของสนธิสัญญาซึ่งขัดต่อเจตนารมณ์ในการรวมไอร์แลนด์ให้เป็นหนึ่งเดียวกับฝ่ายที่ยอมรับผลโดยคาดหวังว่าจะเป็นก้าวแรกต่อการรวมไอร์แลนด์เช่นกัน แม้จะเป็นความขัดแย้งทางการเมืองแต่กลับทำให้เกิดความขัดแย้งภายในสังคมไอร์แลนด์โดยเฉพาะกับปัญหาทางเชื้อชาติและศาสนาได้ แม้สงครามกลางเมืองได้สิ้นสุดลงไปแล้วก็ทำให้ IRA เกิดการแตกแยกออกเป็นกลุ่มย่อยและไม่ผูกมัดกับองค์กรใดองค์กรหนึ่ง เว้นแต่อุดมการณ์และเจตนารมณ์ที่ผู้ฝึกฝไเอร์ราชรุ่นก่อน³⁰ ได้ลิขิตไว้ นั้นทำให้ความหมายของ IRA ได้เปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

บทเพลงกบฏไอริชและแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริช

บทเพลงกบฏไอริชนั้นปรากฏถึงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดควบกับแนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริชอย่างชัดเจน เนื่องจากดนตรีและบทเพลงเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความป็นอิสระในเชื้อชาติของตนและไม่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งร่วมกับจักรวรรดิอังกฤษ ความแตกต่างที่แสดงออกผ่านวัฒนธรรมของไอริช โดยเฉพาะบทเพลงกบฏไอริชเองที่มักปรากฏเนื้อหาที่เป็นการรำพึงปรารถนาถึงอิสรภาพของชนชาติ รวมถึงการเสียดสีและ

²⁹ Ibid, 78.

³⁰ Peter Cottrell, *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, 17.

ล้อเลียนฝ่ายอังกฤษในฐานะศัตรูหนึ่งเดียวของชาติ ขณะเดียวกันก็เป็นการบอกเล่าประวัติศาสตร์เพื่อช่วยเสริมสร้างความรู้สึกของการเป็นหนึ่งในเดียวและการต่อสู้ร่วมกันเพื่อเป้าหมายที่เป็นอิสระและเสรี จึงถือเป็นเป็นการแสดงออกถึงการยึดมั่นในอุดมการณ์ของสาธารณรัฐนิยมไอริชในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการของการต่อสู้เพื่อเอกราชจากการปกครองอย่างยาวนานโดยจักรวรรดิอังกฤษ ซึ่งสำหรับชาวไอริชแล้ว บทเพลงกบฏไอริชเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างอัตลักษณ์และการต่อสู้เพื่อเป้าหมายของสาธารณรัฐนิยมไอริช โดยนับตั้งแต่ความพยายามปลดแอกตนเองครั้งแรกเมื่อในปี 1798 จนประสบความสำเร็จในปี 1921 นับตั้งแต่ที่มีการก่อกบฏจนถึงศตวรรษที่ 20 นั้น กลายเป็นผลลัพธ์ที่ตามมา ตั้งแต่พลวัตจากแนวคิดสาธารณรัฐจากผลสืบเนื่องในเหตุการณ์การปฏิวัติฝรั่งเศส จนถึงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่ทำให้ชาติมหาอำนาจในยุโรปอ่อนแอลง ทำให้เกิดการต่อต้านผ่านการก่อกบฏแบ่งแยกดินแดน ซึ่งในส่วนตัวนตรีเองนั้นยังสามารถอยู่รอดได้และไม่อาจถูกทำลายลงจากระบบการปกครองของอังกฤษ ทำให้อิสระในการแสดงออกทางการเมืองโดยใช้สิ่งประดิษฐ์จากพื้นเพทางวัฒนธรรมที่มีความเป็นมาอย่างยาวนานนี้เป็นเครื่องมือหลักของผู้ที่ต่อต้านอำนาจในระดับเบา

แม้สงครามกลางเมืองในไอร์แลนด์จะสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1923 โดยชัยชนะของฝ่ายรัฐบาลเฉพาะการแห่งรัฐเสรีไอริช แต่ก็ไม่ได้ทำให้บทบาทของดนตรีไอริชต้องยุติหรือจางหายไป กลับกันดนตรีไอริชกลายเป็นพลวัตหลักในการเสริมสร้างและขยายแนวคิดนี้ต่อไปจนถึงวิกฤตการณ์ครั้งใหม่ในพื้นที่ไอร์แลนด์เหนือที่แยกออกไปส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักรตามสนธิสัญญาในปี 1921 ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นอีกครั้งโดยเกิดจากความขัดแย้งและแตกแยกทางเชื้อชาติและศาสนาซึ่งยังเป็นปัญหาหลักของไอร์แลนด์ ในส่วนบทบาทของดนตรีไอริชเองก็ปรากฏขึ้นโดยคนไอริชจากพื้นที่ในเมืองต่างๆ ในไอร์แลนด์เหนือซึ่งเป็นการบรรเลงและขับร้องในเชิงต่อต้านและท้าทายต่ออำนาจของอังกฤษ แต่กลับกันที่ชาวไอริชในสาธารณรัฐบรรเลงในฐานะสื่อบันเทิงทางวัฒนธรรมประจำชาติ จุดประสงค์ของการใช้ดนตรีที่แตกต่างระหว่างชาวไอริชทั้งในสาธารณรัฐและไอร์แลนด์เหนือท่ามกลางช่วงเวลาที่มีความรุนแรงทางการเมืองเกิดขึ้นในพื้นที่ไอร์แลนด์เหนือ นั้น บ่งชี้ถึงจุดประสงค์ในการบรรเลงเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญทั้งการแสดงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมอย่างเพลงพื้นบ้านไอริชและการใช้เป็นเครื่องสื่อสารถึงการต่อต้านอำนาจทางการเมืองอย่าง Irish Rebel song

Seán Ó Cadhla ศาสตราจารย์จากสถาบัน Technological University Dublin ได้เสนอถึงการใช้นิยามของดนตรีไอริชของผู้คนในไอร์แลนด์ทั้งสองเขตแดนอย่างไอร์แลนด์เหนือและสาธารณรัฐที่ปรากฏถึงความย้อนแย้งที่แสดงออกให้เห็น โดย Ó Cadhla ได้เสนอถึงกรณีดังกล่าวว่า “ดนตรีไอริชได้ถูกเล่นในฐานะสื่อบันเทิงโดยคนทางใต้(หมายถึง ชาวไอริชในสาธารณรัฐ) ในขณะที่คนทาง(ไอร์แลนด์เหนือ)นั้น เล่นดนตรีในฐานะเครื่องมือในการ

ต่อต้าน”³¹ และยังเสนออีกว่า ดนตรีและบทเพลงกบฏไอริชนั้นถูกทำให้เสมือนว่าเป็นวาทกรรมที่ปลุกฝังแนวคิดสุดอันตรายและก่อให้เกิดกองกำลังติดอาวุธ IRA กลุ่มต่างๆ ตามมาหลังสิ้นยุคการปฏิวัติ และยังพร้อมสละชีพตนเพื่ออุดมการณ์แห่งสาธารณรัฐอันสูงส่งของพวกเขา เช่นเดียวกับ IRA ชุดแรกที่สานเจตนารมณ์ของผู้กล้าแห่งปี 1916 ทั้งยังเป็นสร้างความสะพรึงกลัวที่สะท้อนขวัญอย่างที่สุดต่อรัฐบาลในอังกฤษและผู้คนที่ไม่ใช่เชื้อสายไอริชในไอร์แลนด์เหนือ แต่กลับกันที่สาธารณรัฐไอร์แลนด์ใต้ใช้ดนตรีนี้ในฐานะหนึ่งในสื่อบันเทิงหลักประจำชาติที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากโดยบรรเลงผ่านดนตรีไอริชแบบดั้งเดิมและเพลงพื้นบ้านเป็นส่วนประกอบหลัก แม้ว่าเนื้อหาบางส่วนในบทเพลงจะนำเสนอถึงความรุนแรงหรือประวัติศาสตร์ความเลวร้ายที่เผชิญร่วมกันตลอดศตวรรษ แต่สำหรับชาวไอร์แลนด์บนแผ่นดินไอร์แลนด์ภายหลังได้รับเอกราชนั้นกลับมองว่าเป็นมรดกแห่งความภาคภูมิใจที่ได้การสร้างเอกภาพเดียวกันแก่ชาวไอริชซึ่งควรได้รับการปกป้องรักษาไว้ต่อไป³²

โดยภายหลังการประกาศอิสรภาพ มักถูกนำไปใช้แสดงออกอย่างเป็นมิตรภาพจากเพื่อนบ้านจนเติบโตเป็นศูนย์รวมทางสาธารณะโดยดนตรีและการสังสรรค์พร้อมเครื่องดื่มมีนเมาที่กลายเป็นที่ชนะเหมารวมของทั่วโลกต่อไอร์แลนด์ แตกต่างกับผู้คนไอร์แลนด์เหนือที่บรรเลงบทเพลงกบฏไอริชในเชิงต่อต้านอำนาจที่ถูกกดทับทั้งทางศาสนาและความคิดในพื้นที่ในช่วงทศวรรษที่ 1960 จนถึงปี 1989 ทั้งหมดนี้ได้แสดงภาพพจน์ของสิ่งหนึ่งในวัฒนธรรมชาตินิยมมีส่วนในการสร้างและขยายชุดความคิดที่เป็นผลผลิตจากความขัดแย้งระหว่างรัฐชาติ 2 ชาติที่ปัญหาเริ่มจากเชื้อชาติและศาสนาเป็นจุดแสดงหลักที่อยู่ร่วมที่เป็นมากกว่าเพียงหนึ่งในอัตลักษณ์ประจำชาติที่ทำให้ทั่วโลกรู้จักไอร์แลนด์ในฐานะประเทศที่ให้ความสำคัญในด้านธรรมชาติและการศึกษา แต่เป็นการขยายปริทัศน์ของวัฒนธรรมหนึ่งๆ นั้นให้ชัดเจนและเข้าใจต่อกระบวนการทางประวัติศาสตร์และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากกระแสและแนวคิดชาตินิยมเพื่อต่อต้านอำนาจนิยมทางชนชาติอย่างกระจ่างขึ้น โดยพลวัตทั้งจากการฟื้นฟูวัฒนธรรมของ Gaelic league และความเป็นมรดกจากเหตุการณ์การก่อกบฏอีสเตอร์ในปี 1916 นั้น ทำให้ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำลังทิ้งห่างจากความเป็นอาณานิคมในไอร์แลนด์แต่ยังคงครอบครองไอร์แลนด์ต่อไปได้ในปัจจุบัน

ข้อเสนอที่ผู้เขียนต้องการเสนอจากความสงสัยของผู้เขียนเองอยู่หนึ่งข้อ คือ หากเปรียบเทียบเพลงกบฏไอริชกับแนวเพลงอื่นในไทยนั้น ผู้เขียนมองว่า “เพลงเพื่อชีวิตของไทย” อาจมีความใกล้เคียงกับเพลงกบฏไอริชในบางแง่มุม กล่าวคือส่วนที่คล้ายคลึงอาจปรากฏขึ้นในหลายแง่มุมและมีที่แตกต่าง ตั้งแต่เนื้อหาของเพลง การใช้เพลงเป็น

³¹ Seán Ó Cadhla, “Then to Death Walked, Softly Smiling”: Violence and Martyrdom in Modern Irish Republican Ballads,” *Ethnomusicology* 61, no. 2 (2017): 272.

³² *Ibid.*

เครื่องมือในการสื่อสารอุดมการณ์ทางการเมือง การเชิดชูวีรกรรมความเสียสละในการต่อสู้กับอำนาจที่เหนือกว่าของคนธรรมดาที่ถูกกดทับและการสะท้อนถึงความทุกข์ยากของผู้คนในสังคม แต่กลับแตกต่างในเชิงบริบทที่ปรากฏทั้งเพลงกบฏไอริชกับเพลงเพื่อชีวิตของไทย ซึ่งได้ปรากฏความแตกต่างโดยประการแรกคือ บทเพลงกบฏไอริชมักพูดถึงการต่อสู้เพื่อเอกราชของไอริชจากการปกครองของอังกฤษ ทั้งการกล่าวถึงกบฏไอริชในช่วงสมัยที่แนวคิดสาธารณรัฐนิยมไอริชเป็นสำคัญ ซึ่งแสดงถึงการต่อต้านการปกครองของอังกฤษและความปรารถนาที่จะมีอิสรภาพและเอกภาพบนเกาะไอร์แลนด์ที่ดำเนินตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบัน ในขณะที่เพลงเพื่อชีวิตของไทย มักจะสะท้อนถึงการต่อสู้ของคนธรรมดาหรือคนชนชั้นสามัญในสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำและการทวงคืนสิทธิจากการกดขี่ในสังคมและการใช้อำนาจโดยไม่ชอบธรรมของรัฐบาล ซึ่งมีการเรียกร้องความยุติธรรมและการทวงสิทธิให้กับประชาชน และประการที่สองคือเนื้อหา มักกล่าวถึงภาพสะท้อนของความทุกข์ยากและการกดขี่ บ่อยครั้งบทเพลงกบฏไอริชมักกล่าวถึงความทุกข์ยากของผู้คนในสังคมไอริช ทั้งความไม่เท่าเทียมในสังคมระหว่างผู้คนต่างศาสนาและเชื้อชาติความอดอยากและยากจนจากการปกครองอย่างกดขี่จากอังกฤษ แต่สำหรับเพลงเพื่อชีวิตของไทยมักสะท้อนถึงความยากลำบากในชีวิตของคนชนชั้นกลาง โดยเฉพาะคนในชนบท มีการกล่าวถึงปัญหาของเกษตรกรหรือคนที่ได้รับผลกระทบจากการเมือง การปกครอง หรือการพัฒนาจากรัฐบาลทหารหรือรัฐบาลที่มีการทุจริตเกิดขึ้น สิ่งที่เกี่ยวข้องหรือเหมือนกันอย่างที่สุดคือ การใช้เพลงในฐานะเครื่องมือในการสร้างความสามัคคีแก่ผู้คน ความภาคภูมิใจในอัตลักษณ์และการประท้วงในกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งทั้งบทเพลงกบฏไอริชและเพลงเพื่อชีวิตของไทยมีบทบาทในการสร้างความสามัคคีในหมู่ประชาชนและเป็นแรงบันดาลใจในการต่อสู้กับอำนาจที่ใหญ่กว่าพวกตน ด้านอัตลักษณ์นั้นเพลงกบฏไอริชมีเนื้อหาและการบรรเลงที่แสดงถึงความรู้สึภภาคภูมิใจต่อชาติที่เป็นอิสระของชาวไอริชจากใต้อำนาจของอังกฤษที่มีอย่างยาวนาน ทั้งยังกล่าวถึงอังกฤษในฐานะ “ศัตรู” หนึ่งเดียวของชาติที่ยังถูกทำให้จดจำในแต่ละทุกสมัย

สำหรับเพลงเพื่อชีวิตของไทยนั้นแม้จะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในความเป็นชาวไทย แต่การแสดงออกถึงความรักชาติก็ไม่ใช่เพียงกระแสเดียวในแนวเพลงนี้ เพราะยังมีการเล่าถึงสะท้อนมุมมองของชีวิตและสังคมที่หลากหลายไม่ได้จำกัดแค่ประเด็นใดประเด็นเดียว โดยในบทเพลงมักกล่าวถึงการต่อสู้ของคนธรรมดาต่อความอยุติธรรมหรือเพื่อประชาธิปไตยของประชาชนในชาติต่อการปกครองของอำนาจเผด็จการทหารหรือบรรยายถึงสภาวะทางสังคมความเป็นอยู่ของคนชนชั้นกลางและชนชั้นล่างที่ต่อสู้กับสภาวะและवादกตตันในเชิงเศรษฐกิจ เป็นต้น ซึ่งเพลงของแต่ละประเทศนั้นได้สะท้อนถึงการยึดมั่นในวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ชาติของตนเองทั้งชาวไอริชหรือชาวไทย อย่างไรก็ตามนี้เป็นเพียงข้อเสนอที่ผู้เขียนตั้งข้อสันนิษฐานถึงความคล้ายคลึงและแตกต่างระหว่างบท

เพลงกบฏไอริชกับเพลงเพื่อชีวิตของไทยเท่านั้น อาจจะมีการวิเคราะห์ในเชิงลึกที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในการศึกษาเรื่องราวนี้ต่อไป

อีกข้อเสนอที่สำคัญอีกหนึ่งข้อคือความนิยมต่อต้านตรีและบทเพลงกบฏไอริชในกระแสวัฒนธรรมประชานิยมของโลกปัจจุบัน ซึ่งภายหลังการสิ้นสุดของกรณีพิพาทในไอร์แลนด์เหนือโดยการนามในข้อตกลงเบลฟัสต์ในปี 1998 (The Good Friday Agreement (1998))³³ เพื่อยุติความขัดแย้งที่ยาวนานครั้งนี้รัฐบาลของสาธารณรัฐได้กำหนดให้มีการแก้ไขประวัติศาสตร์สาธารณะโดยปรับเปลี่ยนระบบการศึกษาหรือการลบล้างความทรงจำทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับการปฏิวัติแห่งชาติของตน เพื่อลดปัญหาการส่งเสริมความขัดแย้งทางเชื้อชาติและศาสนาที่เกิดขึ้นจากแนวคิดชาตินิยม³⁴ เน้นการประนีประนอมกับปัญหาที่เกิดจากแนวคิดชาตินิยมที่เป็นวาทกรรมรวมชาติที่นำความรุนแรง นักประวัติศาสตร์ในไอร์แลนด์จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงเนื้อหาบางส่วนที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์การก่อตั้งของสาธารณรัฐ โดยจำเป็นต้องตัดแปลงเนื้อหาในแบบหนังสือเรียน โดยใช้เป็นแม่แบบใหม่เพื่อลดปัญหาการนำเสนอถึงความเป็นชาตินิยมสุดโต่งหลังความขัดแย้งบนกรณีพิพาท³⁵

สำหรับดนตรีและบทเพลงไอริชได้มีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนอย่างมากมา โดยยังคงมีความสำคัญทั้งในด้านวัฒนธรรมการแสดงออกทางสังคมและการเมือง อย่างไรก็ตาม ก็มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ที่สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยยังคงรักษาเอกลักษณ์ ความดั้งเดิม การแสดงออกซึ่งความต้องการสันติภาพและการปรองดองมากขึ้น บางบทเพลงยังมีการกล่าวถึงความหวังในการสร้างอนาคตที่ดีขึ้นสำหรับชาวไอริช และการพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนต่างๆ ในไอร์แลนด์เหนือ อีกทั้งดนตรีไอริชในปัจจุบันไม่จำกัดอยู่แค่ในกรอบของดนตรีพื้นบ้านเพียงด้านเดียว แต่ยังได้รับอิทธิพลจากดนตรีแนวอื่นๆ เช่น ดนตรีร็อก (Rock music) และ ดนตรีป๊อป (Pop music) ตัวอย่างเช่นวง The Cranberries และ U2 ซึ่งเป็นวงดนตรีไอริชที่มีความโดดเด่นและได้รับความนิยมในระดับโลก เพลงของพวกเขาสะท้อนถึงความรู้สึกในช่วงเวลาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในไอร์แลนด์และไอร์แลนด์เหนือ รวมถึงการเชื่อมโยงกับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และการเมืองอยู่ในเพลงที่พวกเขาแต่งขึ้น แม้จะมีการปรองดองและลดความตึงเครียดลงตามข้อตกลงร่วมกันนั้น แต่ยังคงบางวงดนตรีและศิลปินชาวไอริชยังคงใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการสะท้อนถึงการเมืองและอุดมการณ์การต่อสู้เพื่อความยุติธรรมใน

³³ Stephen R. Millar, *Sounding Dissent: Rebel Songs, Resistance, and Irish Republicanism*. 1.

³⁴ John M. Regan, "Southern Irish Nationalism as a Historical Problem," *The Historical Journal* 50, no. 1 (2007): 219-223.

³⁵ John M. Regan, "Southern Irish Nationalism as a Historical Problem": 212.

ไอร์แลนด์เหนือที่ยังคงปรากฏอยู่ในบางเพลงเช่นเดียวกับในช่วงก่อนการทำข้อตกลงร่วมในปี 1998 ศิลปินในตัวอย่างเช่นวง The Dubliner หรือ The Wolfe Tones ที่เป็นวงดนตรีเพลงพื้นบ้านไอริชที่ได้นำเพลงกบฏไอริชมาบรรเลงขึ้น ซึ่งบรรยายถึงเรื่องราวของการต่อสู้และการยึดมั่นในอุดมการณ์ของชาวไอริช

อีกกรณีหนึ่งของดนตรีไอริชในเชิงการเมืองคือกรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินปาเลสไตน์ว่าด้วยตลอดความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างอิสราเอล (ซึ่งเป็นรัฐบาลที่ปกครองพื้นที่มากที่สุด) กับชาวปาเลสไตน์ในบริเวณฉนวนกาซาและเขตเวสต์แบงก์ยังคงรุนแรงอย่างต่อเนื่อง แต่ละปฏิบัติการทางทหารเพื่อปราบปรามการก่อการร้ายของอิสราเอลได้ส่งผลให้พลเมืองชาวปาเลสไตน์ต้องเสียชีวิตและมีสถานะไร้ที่อยู่อาศัยจำนวนมาก ทำให้ไอร์แลนด์ที่แม้จะอยู่ห่างจากดินแดนแห่งความขัดแย้งนั้น ได้ประกาศยอมรับการมีอยู่ของรัฐบาลปาเลสไตน์อย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 2024 และยังสนับสนุนชาวปาเลสไตน์ทั้งการแสดงจุดยืนและการลงทุนทรัพย์สินบริจาคให้แก่ผู้ยากไร้ในดินแดนแห่งพันธสัญญา ในส่วนของดนตรีได้มีศิลปินจำนวนหนึ่งเริ่มแต่งเพลงเพื่อบรรเลงและพรรณนาต่อความเลวร้ายของทหารอิสราเอลที่กระทำในจุดประสงค์มุ่งร้ายต่อชาวปาเลสไตน์โดยแอบอ้างว่าทำสงครามปราบปรามการก่อการร้าย ซึ่งได้สะท้อนถึงจุดร่วมทางประวัติศาสตร์ของทั้งสองชาติตั้งแต่การถูกปกครองโดยอังกฤษอย่างยาวนาน ดังเช่นเพลง“Palestine”³⁶ ของ Christy Moore หรือเพลง “An Phailistin”³⁷ ของ Sharon Shannon เป็นต้น

ในปัจจุบัน ดนตรีไอริชยังคงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารและแสดงออกถึงความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมไอริชและอัตลักษณ์ของประเทศ ไม่เพียงแต่ในระดับท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังเป็นที่ยึดมั่นในระดับสากลโลก การจัดงานเทศกาลดนตรีไอริชทั่วโลก ดังตัวอย่างเช่น Fleadh Cheoil ที่มีการแสดงดนตรีไอริชระดับโลกโดยนักดนตรีดั้งเดิมและผู้สนับสนุนวัฒนธรรมเกลิกคนอื่น ๆ จากทั่วไอร์แลนด์เป็นส่วนหนึ่งในการอนุรักษ์อัตลักษณ์และวัฒนธรรมไอริช โดยเฉพาะกับดนตรีการเต้นรำและภาษาไอริชแบบดั้งเดิมในไอร์แลนด์ เป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ช่วยส่งเสริมความหลากหลายของดนตรีไอริชและสร้างความรู้จักในระดับโลก ทำให้สังคมโลกเองก็ให้ความสนใจและยอมรับในเพลงพื้นบ้านไอริชในฐานะหนึ่งในวัฒนธรรมของชาติที่สร้างพลวัตแห่งความนิยมแก่โลกผ่านสื่อต่างๆ โดยมีบรรยายถึงความงดงามทางโสตศิลป์ที่มีความเก่าแก่และเป็นเอกลักษณ์มากกว่าการกล่าวถึงอดีตที่บอกเล่าถึงความเลวร้ายจากผลของความขัดแย้งทางการเมือง

³⁶ Christy Moore, (2024). Palestine [เพลง]. A Terrible Beauty [อัลบั้ม]. Claddagh Records.

³⁷ Sharon Shannon, (2003). An Phailistin [เพลง]. Libertango [อัลบั้ม]. The Daisy Label.

บทสรุป

ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับภูโอริชและแนวคิดสาธารณรัฐนิยมโอริชนั้น ถือได้ว่ามีจุดแสดงร่วมกันทั้งในฐานะสื่อบันเทิงและเครื่องมือทางการเมืองของคนสามัญ นอกจากการรักษาคุณค่าของดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาตินั้นก็ยังสามารถนำไปใช้ในในฐานะเสียงสำคัญทางการเมืองที่ดีกว่าการใช้กำลังอาวุธในการต่อต้าน อีกทั้งยังมีส่วนในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ร่วมกัน ทั้งในยามสังสรรค์แบบชาวโอริชหรือแม้แต่การต่อต้านและทำทลายอำนาจที่สามารถแสดงความคิดเห็นและการเห็นต่างจากสิ่งที่ผู้มีอิทธิพลหรือผู้มีอำนาจกำหนดให้ทำหรือแม้แต่ใช้กำลังเพื่อให้บุคคลสามัญต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของพวกเขา ด้วยบทเพลงกับภูโอริชมักมีทั้งการเล่าเรื่องหรือการเสียดสีล้อเลียนกับอำนาจของรัฐและผู้อยู่ใต้อำนาจนั้น ก็สามารถเป็นเครื่องมือในการดึงดูดผู้คนในเข้าร่วมทั้งในเชิงสร้างสรรค์และความจริงจิ่งต่อการเคลื่อนไหวทางการเมือง ทั้งนี้ได้ปรากฏเป็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นหนึ่งเดียวกันและสามารถใช้ในจุดประสงค์ที่หลากหลายตามแต่ละกรณีที่เป็นไป อย่างไรก็ตาม ทุกรัฐชาติมีวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงอัตลักษณ์ที่เชิดชูความเป็นชาตินิยมของตนเอง การนำเสนอเนื้อหาและบรรยายถึงความรุนแรงในนามของความจงรักภักดีต่อชาติมักเสริมสร้างพลังความภาคภูมิใจของชาติให้กับพลเมืองตนโดยสร้าง “ศัตรู” เพื่อหมายจะคอยทำลายให้สิ้น แต่อีกด้านของความภาคภูมิใจเหล่านั้นกลับแสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายของ “กลุ่มคน” ที่ต้องการทำลายผู้ร้ายที่พวกเขาสร้างขึ้นเองและยกชาติตนให้สูงส่งขึ้น เสมือนเป็นการฉายภาพลักษณ์ให้ปรากฏว่าเป็น “ผู้ร้าย” ในทัศนะของสังคมโลกเช่นกัน ซึ่งทางผู้เขียนเองเห็นด้วยที่ดนตรีกับภูโอริชถูกใช้ในเชิงสื่อบันเทิงมากกว่าการใช้ในจุดประสงค์ทางการเมืองอย่างสุดโต่ง แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งหนึ่งที่มีพื้นเพจากวัฒนธรรมที่เก่าแก่นี้จะถูกนำไปใช้ในเชิงการเมือง จึงทำให้ดนตรีของโอรแลนดักกลายเป็นหนึ่งในดนตรีที่เป็นที่รู้จักในสังคมโลกปัจจุบันที่อาจเป็นที่นิยมภายใต้กระแสของวัฒนธรรมประชานิยมในยุคสมัยใหม่ที่ผันเปลี่ยนไปตามเวลา แต่อาจเป็นไปได้ที่ดนตรีจะกลายเป็นการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่ได้สร้างงานศิลป์อดนิยมที่มีคนให้สนใจจนนำไปสู่การศึกษาและอนุรักษ์ต่อไป ในขณะที่แนวคิดสาธารณรัฐนิยมโอริชก็เริ่มเสื่อมลงไป แต่ด้วยจุดร่วมทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตนั้น ได้กลายเป็น “มรดก” ที่ยากจะทำให้หายไปได้แม้แต่ดนตรีและวรรณกรรมที่สร้างขึ้นก็เป็นผลของการศึกษาและอนุรักษ์ไว้โดยชาวโอริชที่พยายามรวบรวมทุกส่วนของวัฒนธรรมที่เคยสูญหายไปในช่วงเวลาที่เลวร้ายอย่างยาวนาน ท้ายสุดแล้วดนตรีกับภูโอริชและแนวคิดสาธารณรัฐนิยมโอริชยังคงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่แยกออกจากกันไม่ได้และยังคงเป็นส่วนหนึ่งทางวัฒนธรรมที่ผูกสัมพันธ์กับชาวโอริชทุกคน เพราะดนตรีและแนวคิดคือสิ่งที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของตนให้โลกรับรู้เทียบเท่าความไพเราะเช่นกัน

รายการอ้างอิง

- อติเทพ ไชยสิทธิ์. (6 เมษายน 2022). “คำประกาศอิสรภาพและสถาปนาสาธารณรัฐไอร์แลนด์ ค.ศ. ๑๙๑๖ (เหตุการณ์ลุกฮือวันอีสเตอร์)”. นักเรียนไทยโพ้นทะเล. <https://thaistudentsoverseas.com/2022/04/06/theirish1916proclamation/#more-1495>
- Cottrell, Peter. *The Anglo-Irish War: The Trouble of 1913-1922*, Osprey Publishing, 2006.
- “Grace O'Malley.” Celtic Junction Arts Center. accessed January 18, 2025, <https://celticjunction.org/library/grace-omalley>.
- Grodzinski, John R. “Fenian raids.” *Encyclopedia Britannica*, Oct 07, 2016, accessed August 11, 2025, <https://www.britannica.com/event/Fenian-raids>.
- Kirkland, Richard. “‘A Secret, Melodramatic Sort of Conspiracy’: The Disreputable Legacies of Fenian Violence in Nineteenth-Century London.” *The London Journal* 45, no.1 (2019): 39-52.
- Lotha, Gloria. “Fenian.” *Encyclopedia Britannica*, May 19, 2022. accessed January 27, 2025, <https://www.britannica.com/topic/Fenians>.
- Martyn, Edward. “The Gaelic League and Irish Music.” *The Irish Review (Dublin)*, 1, no. 9 (1911): 449-451.
- Millar, Stephen R. *Sounding Dissent: Rebel Songs, Resistance, and Irish Republicanism*. University of Michigan Press, 2020.
- Mokyr, Joel. “Great Famine.” *Encyclopedia Britannica*, Feb 13, 2025, accessed January 25, 2025, <https://www.britannica.com/event/Great-Famine-Irish-history>.
- Moore, Christy. *Palestine*. [song]. YouTube. (November 1, 2024), <https://www.youtube.com/watch?v=HDKOm-cYd7c>
- Murphy, James H. “The Wild Geese.” *The Irish Review*, no. 16 (1994): 23-28.
- Ó'Cadhla, Seán. “‘Then to Death Walked, Softly Smiling’: Violence and Martyrdom in Modern Irish Republican Ballads.” *Ethnomusicology* 61, no. 2 (2017): 262-286.
- Regan, John M. “Southern Irish Nationalism as a Historical Problem.” *The Historical Journal* 50, no. 1 (2007): 197-223.

วารสารประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระดับปริญญาตรี

Ryan, Louise. “‘Drunken Tans’: Representations of Sex and Violence in the Anglo-Irish War (1919-21).” *Feminist Review*, no. 66 (2000): 73-94.

Shannon, Sharon. *An Phailistín*. [song]. YouTube. (January 1, 2003), <https://www.youtube.com/watch?v=AvxUQ-kPSsY>